

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 8 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1995 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 1ο • ΦΥΛΛΟ 4ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 150

ΧΩΡΙΣ ΠΕΡΙΣΚΕΨΗ, ΧΩΡΙΣ ΑΙΔΩ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΙ ΥΨΗΛΑ ΤΡΙΓΥΡΩ ΜΟΥ ΕΧΤΙΣΑΝ ΤΕΙΧΗ...

ΚΑΒΑΦΗΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ 26 ΜΑΡΤΙΟΥ άρχισε να εφαρμόζεται η συνθήκη του Σένγκεν για 7 χώρες - μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης (Γερμανία, Γαλλία, Ολλανδία, Ισπανία, Πορτογαλία, Βέλγιο, Λουξεμβούργο). Στο άμεσο μέλλον θα προστεθούν και οι υπόλοιπες χώρες μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης και μαζί του η Ελλάδα.

Τι είναι η συνθήκη του Σένγκεν;

Με τη συνθήκη αυτή καταργούνται τα εσωτερικά σύνορα και ο κάθε πολίτης μπορεί να μετακινείται ελεύθερα στις χώρες που εφαρμόζουν τη συνθήκη αυτή. Η διαδικασία μετακίνησης θα είναι το ίδιο εύκολη, με τη

μετακίνηση στο εσωτερικό της κάθε χώρας. Παράλληλα ενισχύονται τα εξωτερικά σύνορα - δηλαδή όσον αφορά μετακινήσεις από τις άλλες χώρες προς αυτές των χωρών μελών της συνθήκης. Όμως γνωρίζουμε πως οι κυρίαρχοι της Ευρώπης δεν υπογράψαν τη συμφωνία αυτή ώστε να διευκολύνουν τα ταξίδια και την ψυχαγωγία μας.

Η ουσία του Σένγκεν

Με τη συνθήκη του Σένγκεν γεννιέται ένας μηχανισμός που μόνο ο Οργουελ μπόρεσε να περιγράψει. Οι χώρες μέλη του Σένγκεν δημιουργούν ένα δίκτυο ανταλλαγής πληροφοριών, που έχει σα σκοπό την "ηλεκτρονική καταγραφή", (κοινώς φακέ-

λωμα) όλων των ανεπιθύμητων ατόμων που ανήκουν στις χώρες της Ένωσης. Ο αριθμός των μέχρι τώρα φακελωμένων ανέρχεται σε 2.300.000. Υπολογίζεται ότι μέχρι τη διαδικασία ολοκλήρωσης και ένταξης και των υπόλοιπων χωρών ο αριθμός αυτός θα κυμαίνεται περίπου στα 9.000.000. Οι κρατικές ασφάλειες και οι εθνικές μυστικές υπηρεσίες, θα είναι αυτές που θα τροφοδοτήσουν τα τερματικά της συνθήκης, με τα άτομα που η κάθε χώρα κρίνει ότι μπορούν να διαταράξουν την "ειρήνη και την ασφάλεια του Σένγκεν" και όχι μόνο.

Ενας από τους όρους της συνθήκης, περιλαμβάνει την έκδοση ατόμων που καταζητούνται ή έχουν διαπράξει κάποιο ποινικό αδίκημα μέσα

στη χώρας του Σένγκεν. Ενας από τους πρώτους στόχους θα είναι η έκδοση όλων των ανυπότακτων που έχουν διαφύγει στο εξωτερικό (σε χώρες μέλη του Σένγκεν).

Οι αστυνομικές υπηρεσίες μέσα από τη συνεργασία τους θα μπορούν εν' λευκώ να δίνουν σήμα για κάθε "ύποπτο άτομο" που παρακολουθείται και η παρακολούθησή του θα συνεχίζεται σε όλες τις χώρες μέλη Σένγκεν.

Ο "εσωτερικός εχθρός μεμονωμένα του κάθε κράτους και της εξουσίας, θα είναι κοινός εχθρός για όλες τις χώρες της ευρωπαϊκής ένωσης.

Η συνεργασία των δυνάμεων καταστολής είναι τέτοια ώστε η παρακολούθηση ενός ατόμου από την αστυνομία μιας χώρας μπορεί να συνεχίζε-

ται (με υποτιθέμενους περιορισμούς όσο αφορά τα χιλιόμετρα) και μετά τα σύνορα χώρας - μέλους του Σένγκεν. Σχετικά με τα εξωτερικά σύνορα των χωρών του Σένγκεν είναι απλό. Θ' απαγορεύεται η είσοδος σε κάθε άτομο που υπάρχουν πληροφορίες ότι μπορεί να διαπράξει ποινικά αδικήματα ή είναι γενικώς ανεπιθύμητο.

Όσο αφορά την Ελλάδα μαζί με την Ιταλία δεν πραγματοποιήθηκε η εφαρμογή της συνθήκης στις 26 Μαρτίου, όχι γιατί ευαισθητοποιήθηκε η κυβέρνηση σε σχέση με το μηχανισμό που στηνέται όσο με την τεχνική ανεπάρκειά της, όπου έχει να κάνει ακριβώς με την αποστολή όλων των καταγεγραμμένων "ανεπιθύμητων".

Συνέχεια στη σελίδα 3

Της Σύνταξης...

Μετά από δεκάμηνη προσπάθεια συντρόφων και φίλων, έγινε κατορθωτή η εβδομαδιαία έκδοση του «ΑΛΦΑ», με όλες τις ατέλειες ή ελλείψεις που τυχόν επισημαίνονται.

Προσπάθεια που συνεχίζεται με πενιχρά μέσα, μα πλούσια σε συμπάρασταση ηθική και υλική, με τη μορφή κειμένων, πληροφοριών από επαρχία και εξωτερικό και καλοπροαίρετης κριτικής από συντρόφους ή συμπαθούντες το αντιεξουσιαστικό κίνημα.

Προσπάθεια που θα σταματήσει, μόνο αν ζητηθεί από τους ανθρώπους που την στηρίζουν, λειτουργώντας ή εκφράζοντας τις αγωνίες τους και τις προτάσεις τους μέσω αυτής και όχι απ' το "θάψιμό" της, απ' αυτούς που για πολιτικούς ή οικονομικούς λόγους επιχειρούν.

Μιλάμε για τους επαγγελματίες, δέκτες κέρδους, της διανομής γνώσης και πληροφόρησης μέσω εφημερίδων και πάσης φύσης εντύπων. Τους πράκτορες διανομής τύπου, που κρίνοντας πως το «ΑΛΦΑ» δεν είναι πρόσφορο για κέρδος, ή κάποιοι άλλοι για καθαρά πολιτικούς λόγους (σιγά μη μοιράσουμε και την εφημερίδα στα κωλόπαιδα!) ή ακόμα και κάτω από την υπόδειξη κατασταλτικών μηχανισμών, δεν μπόρεσαν να κάνουν τη διανομή, σε ολόκληρες πόλεις (Κόρινθος, Κιάτο, Ξάνθη, κ.λπ) και σε ολόκληρες περιοχές της Αθήνας (Πειραιάς, Καλλιθέα, Νέα Σμύρνη, Νέα Λιόσια, Γαλάτσι κ.λπ).

Σε πρώτη φάση εμείς απευθυνθήκαμε στους πράκτορες, οι οποίοι έριχναν τις ευθύνες στους περιπτεράδες και το αντίθετο, αλλά λύση δε βρήκαμε. Συνεχίζοντας τις προσπάθειες, θέλουμε να επισημάνουμε σε συντρόφους και φίλους, ορισμένες βασικές ανάγκες του Αλφα και προϋποθέσεις εξασφάλισης της πανελλαδικής κυκλοφορίας του.

Σύντροφοι, το «ΑΛΦΑ» κυκλοφορεί πανελλαδικά. Κάθε Σάββατο πρέπει

Συνέχεια στη σελίδα 3

Η ΑΙΣΧΡΟΚΕΡΔΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΚΑΙ Η ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ ΤΩΝ ΜΜΕ

Τουρισμό-κυνήγι ανθρώπων θυραμάτων ανακοίνωσαν ξαφνικά ότι ανακάλυψαν οι αρχές της Ιταλίας. Ταξιδιωτικά πρακτορεία οργάνωναν διήμερες ή τετραήμερες «διακοπές» πλούσιων κυριών. Διακοπές που, αναλόγως του αντίτιμου, περιελάμβαναν από ασφαλή παρατήρηση του πολέμου στη Γιουγκοσλαβία (οφθαλμολούτρα διεστραμμένων) μέχρι ενεργή συμμετοχή -έναντι μεγάλης αμοιβής- στην εξόντωση αμάχων με τη μορφή των αόρατων, ελεύθερων σκοπευτών στο Σεράγεβο. Ενώ λοιπόν έχει ανακοινωθεί ότι κινούνται εισαγγελικές διώξεις, ξαφνικά βγαίνει επίσημα η ιταλική κυβέρνηση και διαψεύδει ότι στη χώρα τους «υφίστανται τέτοια γεγονότα».

Φρικτό πραγματικά, μα δεν πρέπει

να μας εκπλήσσει. Σε μια καπιταλιστική κοινωνία, που τα ιδανικά που προωθεί είναι το κέρδος με όλα τα μέσα, ο εθνικισμός, ο ρατσισμός, ο ατομικισμός και το θάμα, γιατί να μην συμβεί και αυτό. Εκεί που πρέπει να επικεντρώσουμε την προσοχή μας είναι στην συμπεριφορά και υποκριτική αντίδραση των ΜΜΕ ανά τον κόσμο και ειδικότερα στη χώρα που ζούμε.

Βγήκαν λοιπόν τα φερέφωνα στα κανάλια και με ύφος αγανακτισμένο (όμοιο με αυτό των «αγανακτισμένων πολιτών» σε χώρους που γίνονται κοινωνικές συγκρούσεις) άρχισαν να μας ενημερώνουν για το γεγονός και να εκφράζουν την αγανάκτησή τους για την αισχροκέρδεια του θανάτου. Μιλάνε για αισχροκέρδεια αυτοί που, για το προσωπικό τους αισχρό κέρδος, ε-

ξαργυρώνουν τις επιταγές των αφεντικών τους παραπληροφωτώντας, διαστρεβλώνοντας ή κρύβοντας αλήθειες για να καλύψουν τις ανάγκες αυτών που θέλουν να χειραγωγίσουν το σύνολο του πληθυσμού. Μιλάνε με οδύνη για τις ανθρώπινες ζωές που χάνονται σε ατυχήματα, μα αποκρύβουν τις διαστάσεις που έχει πάρει το εμπόργκο στην πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας και το αντίτιμο που πληρώνει εξαπτίας του ο άμαχος πληθυσμός σε φτώχεια, εξαθλίωση και μαύρη αγορά.

Όπως αποκρύπτουν τα εγκλήματα που αποκρύπτουν σε βάρος του άμαχου πληθυσμού οι ανά τον κόσμο διεστραμμένοι γουρουνομούρηδες

Συνέχεια στη σελίδα 4

Μικρομεσαίες σκέψεις

ΑΥΤΟ ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ δεν έχει σκοπό να αναλύσει και να ακωδικοποιήσει το ζήτημα που επεξεργάζεται. Αποτελεί απλά μία προσπάθεια που θα επισφραγίσει κάποιες σκέψεις, γύρω από το ζήτημα των ελεύθερων επαγγελματιών και εμπορών-γενικότερα γύρω από το ζήτημα των λεγόμενων μικρομεσαίων.

Η προσπάθεια αυτή σκοντάφτει πάνω στις φοβερές αντιφάσεις και διαφοροποιήσεις τις οποίες ανακαλύπτουμε σε διάφορους τομείς των μικρομεσαίων. Αντιφάσεις ως προς τη σύνθεση, ως προς το αντικείμενο ενασχόλησης, ως προς το ιδεολογικό πλαίσιο τους, ως προς το ζήτημα της μισθωτής εργασίας κ.τ.λ. Αντιφάσεις όμως που σιγά-σιγά οδηγούνται σε ξεκαθάρισμα, πολλές φορές "ξεκαθάρισμα λογαριασμών", μεταξύ του παλιού που

φεύγει και του καινούργιου που έρχεται. Στους καιρούς της αναδιάρθρωσης, στους καιρούς που το μεγάλο κεφάλαιο επιτίθεται ασύδωτο και πεινασμένο, η λαϊκή παροιμία πραγματώνεται με ρυθμούς απελπιστικά (μπορεί και ανέλπιστα) γρήγορους: το μεγάλο ψάρι τρώει το μικρό.

Μπροστά στο φάσμα λοιπόν της προλεταριοποίησής του, ένα κομμάτι των μικρομεσαίων χωρίς μέλλον και ελπίδες προσπαθεί απεγνωσμένα να περισώσει τη θέση του, σε κοινούς "αγώνες" όμως με αυτό το κομμάτι των μικρομεσαίων, που μπορεί να απειλείται-ως ένα βαθμό-από το μεγάλο κεφάλαιο, αλλά με τη σειρά του θα πουλήσει τους ασθενέστερους συμμάχους του για τα δικά του συμφέροντα. Και αν το τελευταίο διάστημα για παράδειγμα, τα αντικειμενικά κριτήρια ένωσαν τους μικρομεσαί-

ους, χιλιάδες άλλα πράγματα τους χωρίζουν. Ο κοινωνικός και ταξικός ανταγωνισμός δε συγχωρεί τους αδύναμους.

Αυτές οι αντιφάσεις και διαφοροποιήσεις μπορούμε να πούμε ότι έχουν κάποια σημεία αιχμής. Ενα πρώτο ζήτημα είναι η σχέση με τη μισθωτή εργασία και την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο μέσα στην παραγωγή. Ενα κομμάτι ελεύθερων επαγγελματιών (πιο κοινικό σε παραδοσιακές μορφές εμπορίου ή τεχνικής) δε χρησιμοποιούν μισθωτούς εργάτες, ενώ ένα άλλο πιο επιθετικό και εμποτισμένο από την αστική ηθική εξαχρειώνει και ξεζουμίζει τους εργαζόμενους που "διαχειρίζεται". Χειρότερο αφεντικό από το μικρό αφεντικό δεν υπάρχει! Καταπατά ασύστολα ακόμα και τα κατοχυρωμένα (;) εργασιακά δικαιώματα, προσπαθεί με την ίδια ή και μεγαλύτερη βαρβαρότητα από το μεγάλο αφεντικό, να χρησιμοποιήσει όλες τις δυνάμεις των υφιστάμενών του, άμεσα και χωρίς τη διαμεσολάβηση της γραφειοκρατίας και της διεύθυνσης της μεγάλης παραγωγής. Το αφεντικό πάνω από το κεφάλι σου κάθε στιγμή. Οι ελεγκτές και οι εργοδργοί ή οι κάμερες και τα χρονόμετρα του σύγχρονου οργουελικού εργοστάσιου περιτεύουν. Ας μη μιλήσουμε για καταστρατήγηση του ωραρίου και υποχρεωτικές-απλήρωτες υπερωρίες ή τον τρόπο συμπεριφοράς και το βρισίδι που συνοδεύουν κάθε καθυστέρηση ή λάθος.

Ενα δεύτερο σημείο είναι η διάθεση για συσσώρευση και επέκταση. Ο κουρέας της γειτονιάς ή ο καφετζής δεν έχουν και τόσο μεγάλα σχέδια επέκτασης, πλουτισμού και επιθετικής οικονομικής πολιτικής. Όμως αυτού του είδους οι επαγγελματίες εκλείπουν σιγά-σιγά, φαίνονται σαν κάτι το αναχρονιστικό, σαν κάτι το ασήμαντο μπροστά στην κίνηση του εμπορεύματος.

Αλλο σημείο είναι το αντικείμενο

ενασχόλησης του ελεύθερου επαγγελματία. Εδώ η ποικιλία είναι ασύγκριτα περίπλοκη, από τους εμπορείς γνώσης και επιστήμης (γιατροί, δικηγόροι), μέχρι τις υπηρεσίες (τουρισμός, courier), το μεταπρατικό εμπόριο και την παραγωγική βιοτεχνία. Θα μπορούσε κανείς να αναφέρει και άλλα πράγματα, όπως για παράδειγμα το κατά πόσο κάποιοι ελεύθεροι επαγγελματίες έχει σχέση με την παραγωγή και ως εκμεταλλεόμενος (π.χ. ξέρει κάποια τέχνη και την ασκεί έξω από τη μισθωτή εργασία του).

Σημαντικότερο όμως ζήτημα είναι να δούμε το ιδεολογικό υπόβαθρο των ελεύθερων επαγγελματιών. Εφόσον οι περισσότεροι έχουν έναν ή περισσότερους εργαζόμενους μάλλον το μύθευμα "κάνω δικιά μου δουλειά να μην έχω κανέναν πάνω από το κεφάλι μου" μετατρέπεται σε "κάνω δικιά μου δουλειά για να γίνω αφεντικό

και να πλουτίσω". Πετυχημένα ή αποτυχημένα δεν έχει σημασία. Η ανάγκη να εκμεταλλευτείς για να μη σε εκμεταλλευτούν δεν έχει σχέση με οτιδήποτε ανατρεπτικό και απελευθερωτικό. Για αυτό και ο "αγώνας" των μικρομεσαίων δεν αγγίζει το απελευθερωτικό κίνημα, δεν μπορεί να τον αντιμετωπίσει και αναλύσει συνολικά, δεν μπορεί να είναι αλληλέγγυο σε ένα κομμάτι των εκμεταλλευτών του.

Μπορεί όμως να αντλήσει γνώση για το πώς αναδιρθώνεται η κυριαρχία, μπορεί να αναζητήσει συμμαχίες με τα κομμάτια που προλεταριοποιούνται γοργά, με αυτούς που πυκνώνουν αρνητικά την κοινωνία των 2/3, να βρει πάτημα προπαγάνδας και δράσης, άλλο ένα μέτωπο για κοινό αγώνα των προλεταρίων για τη χειραφέτηση και την επαναστατική προοπτική. Ο καιρός (και η διάθεση) θα δείξουν.

A.K.

Κυκλοφορούν...

★ Κυκλοφόρησε το καινούριο ΑΥΤΟΝΟΜΕΔΙΑ - 4η Έντυπη εκτροπή των Σημείων της Μαζικής Κουλτούρας. Εκτός από το "Ιντιφάντα των Τηλεκοντρόλ" και τα έντονα ανβ/τισεξιστικά σχόλια, ξεχωρίζουμε την παρουσίαση του νεοϋορκέζικου Lining Theatre - από το ιταλικό Rivista Anarchista - με αναφορά στην παράσταση Αναρχία, διασκευή της ομώνυμης προσούρας του Ερρίκο Μαλατέστα, καθώς και το "Blade Runner-H καταστολή στις Μητροπόλεις" - από το βρετανικό Here and Now - που περιγράφει την πολεοδομική συγκρότηση για τον κοινωνικό έλεγχο του Λος Άντζελες. Για επικοινωνία: Πανεπιστημίου 64/10677 ΑΘΗΝΑ

★ Λάβαμε το γαλλόφωνο ελβετικό L' ANARCHIST DECHAINE με κάλεσμα για μπούκοτάζ των Nestle, L' Oreal, Philip Morris, Denner, Coca - Cola, Heineken, Mac Donald's, Seat σημειώνοντας για τις συγκεκριμένες πολυεθνικές το ιδιαίτερο αντικοινωνικό περιεχόμενο των επιχειρήσεων δραστηριοτήτων τους, καθώς και τα ονόματα των θυγατρικών με τα οποία παρουσιάζονται. Για επικοινωνία: Caxe Postale 569, 1180 Rolle-Suisse.

★ Κυκλοφόρησε και το τέταρτο φύλλο του δελτίου ΞΕΣΠΑΣΜΑ που εκδίδεται από τους Αναρχικούς Πάτρας, με ιδιαίτερη αναφορά στα γεγονότα της Τσετσενίας. Για επικοινωνία: Τ.Θ. 4 / 26003 - ΠΑΤΡΑ

Έπεσε η αυλαία;

ΤΟ ΤΕΛΟΣ των αγροτικών κινητοποιήσεων δεν μπορούμε να πούμε πως ήταν το αναμενόμενο. Κανένα αίτημα δεν ικανοποιήθηκε, καμία δέσμευση από την πλευρά του κράτους δεν επιτεύχθηκε. Είναι σίγουρο ότι οι αγρότες δεν έπαιξαν την τελευταία τους παράσταση σε αυτές τις κινητοποιήσεις.

Τα έντονα και εκρηκτικά προβλήματα που υπάρχουν και αναγνωρίστηκαν από την κοινωνία και από την εξουσία, παρόλο που η ίδια τα δημιούργησε με τις επιλογές της στην Ευρωπαϊκή Ένωση και την GATT, καθώς και η πολύχρονη απαξίωσή της για το γεωργικό τομέα. Θα ξαναρθούν στην επιφάνεια και μάλιστα με πιο έντονο τρόπο.

Υπάρχουν όμως μερικά συμπεράσματα, από τις πρόσφατες κινητοποιήσεις που η αξία χρήσης τους στο μέλλον θα φανεί καθοριστική:

α) Η εξουσία σ' όλο αυτό το διάστημα, μισοπανικόβλητη και μοισοαφινιδιασμένη δεν μπόρεσε και δε θέλησε να δώσει λύσεις. Προσπάθησε να εκτονώσει και να απωθήσει τον αγώνα των αγροτών, που εντέλει και κάπως ανώδυνα, τα κατάφερε.

β) Το ξέσπασμα των κομμάτων και συνδικαλιστικών ηγεσιών και των προτεινόμενων μορφών αγώνα από τη βάση των αγροτών, είναι ίσως το σημαντικότερο στοιχείο αυτού του αγώνα. Είναι ίσως αυτό το στοιχείο που στο μέλλον θα κρίνει τους αγώνες των αγροτών υπέρ τους.

γ) Ήταν η αδυναμία των αγροτών να έχουν ξεκάθαρους στόχους πέρα από τα αιτήματά τους. Ήταν δηλαδή η αδυναμία για κλιμάκωση του αγώνα που θα έδινε τα εξεγερτικά χαρακτηριστικά. Το "δεν πάει άλλο", βόλεψε όλους τους άλλους εκτός από τους ίδιους.

Πολλοί από τους αγρότες, τα πιο ριζοσπαστικά στοιχεία και εμείς, πίστευαν πως τώρα μπορούσε να δοθεί ο συνολικός αγώνας. Προϋπόθετε όμως εμπειρία που κατακτήθηκε εν μέρει, προϋπόθετε κοινωνική και πολιτική σύνδεση με άλλους κοινωνικούς χώρους, που οι αγρότες αδιαφόρησαν. Ήταν πάντως μία καλή δοκιμή πριν από την κυρίως παράσταση. Δεν ξέρουμε τ' όποτε, αλλά ένα δυναμικό πως θα ήταν η καλύτερη συνέχεια.

★ Την Τετάρτη 12 Απρίλη οι εκπαιδευτικοί όλων των βαθμίδων διοργανώνουν πορεία από την Κάνιγγος ενάντια στην εκπαιδευτική αντι-μεταρρύθμιση.

★ Ο αυτοδιαχειριζόμενος χώρος Βίλλα Αμαλίας διοργανώνει γι' αυτό το Σαββάτο συναυλία με τους ΚΡΙΚΟΣ, τους BIRTH WARD και τους SIX PACK από το Βελιγράδι.

★ Στον ίδιο χώρο έχουμε και την επόμενη Παρασκευή 14/4 και Σάββατο 15/4, συναυλία με τους Γερμανούς GRAVE ZELLE.

TO REALISE MY HATE

Η πίστα είναι ασφικτική γεμάτη. Δεν υπάρχει χώρος για να κινηθείς ανενόχλητος. Και παρόλα αυτά, ο καθένας χορεύει για την πάρτη του. Ο καθένας/μία μέσ' το πρόσωπικό του trip. Απόμακρη. Βίαιες κινήσεις. Τα χέρια σφιγμένα σε γροθιές. Η έκφραση του προσώπου πετρωμένη. Μην αφήσεις να σε πλησιάσει κανείς. Πρέπει να είσαι δυνατός, γιατί μόνο οι δυνατοί επιζούν σε αυτόν τον κόσμο. Πρέπει να είσαι σκληρός, γιατί μόνο οι σκληροί έχουν κάποια ευκαιρία. Νιώσε τον ρυθμό, τον έχεις μέσα σου. Είναι ανανεωτικός. Είναι παντού.

Πολύ καιρό τώρα έχει εγκατασταθεί το Τέκνο στις ντίσκο και στα πάρτυ των μεγαλουπωλέων. Είναι η μουσική της εποχής. Το soundtrack της καθημερινής μάχης για επιβίωση, ανάμεσα στη τσιμεντένιες προσόψεις των πολυκατοικιών και των καθεπτίζοντων βιτρινών από τραπεζές. Όπως καμιά άλλη μουσική, το τέκνο εκφράζει την νοοτροπία της μητροπόλης.

Ένας μονότονος, σκληρός βασικός ρυθμός. Παραμορφωμένες, βίαιες φωνές. Ουρλιάζοντας δυνατά. Η μουσική, φτιαγμένη από άνδρες.

Η μονοτονία του drum machine γίνεται παλμός της μεγαλούπολης. Και αν λειτούργει μέσα σ' αυτόν τον ρυθμό, μπορείς να ξεφύγεις περιορισμένα. Είναι προφασιστικό, φτιαγμένο από την ίδια την δυναμική του. Λίγοι είναι αυτοί που έχουν την δυνατότητα να καθορίσουν την ταχύτητα.

Το είναι καθορίζει την συνείδηση.

Το σύστημα πλάθει τον ανθρώπου. Σχηματίζει την σκέψη. Καθορίζει την δράση. Καμιά περιουσία και ας είναι άκρως προσωπική ή ασήμαντη, δεν είναι ανεπιρέαστη. Η ψυχρότητα στις μητροπόλεις πλάθει με τον τρόπο της, όπως η πείνα μέσα στα SLUMS. Στις σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων καθρεπτίζονται οι βασικές δομές όπως και στην πολιτική.

Το τέκνο αντιπροσωπεύει το αίσθημα του να ζεις στη μοντέρνα μεγαλούπολη. Τα περιγράφει σε όλη του τη βιαιότητα.

Μία μοναχική μορφή στο φως του νέον.

Μία φάτσα γελάει από μία hightech αφίσσα.

Η τυχαία συνάντηση δύο ανθρώπων μέσα στον κρύο σταθμό του τραίνου. Μονότονα τρέχουν οι κυλιόμενες σκάλες. Χωρίς σταματημό. Κουστούμι και γραβάτα. Μοντέρνο κούρεμα. Ένας άστεγος πεθαίνει στο κρύο. Το beat σφυριλατεί. Σε κάθε βήμα, σε κάθε κίνηση. Βλέμματα συναντούνται πεταχτά στις σκιές των προσώπων των πολυκατοικιών. Αλλά τίποτα. Αισθήματα δεν έχουν χώρο σ' αυτό το σύστημα. Όπως δείχνει αδυναμία είναι ευάλωτος. Τραυματισέ τον, βουλιάξε τον. Δεν έχει ευκαιρία. Αλλά εσύ θέλεις να μείνεις πάνω, για αυτό πρέπει να είσαι δυνατός. Χόρευε το τέκνο. Χόρευε τον καπιταλισμό όσο πιό σκληρά και βίαια γίνεται.

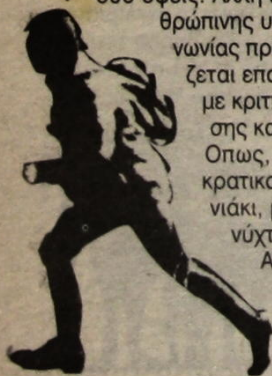
S.R.

ΣΧΟΛΙΟ

Κάποιοι πρέπει να μάθουν επιτέλους, πως η βία και η χρήση της έχουν δύο όψεις. Αλλη είναι η βία που Ασκείται για την κατοχύρωση της ανθρώπινης υπόστασης, της διεκδίκησης, ή της ανατροπής της κοινωνίας προς το κοινό όφελος της ανθρωπότητας και χαρακτηρίζεται επαναστατική, άλλη αυτή που ασκείται χωρίς κριτήρια ή με κριτήρια πρόφασης (βλ. ρατσιστική), προσωπικής εκτόνωσης και χαρακτηρίζεται ως φασιστική. Όπως, άλλο πράγμα ένα συνεργείο τηλεοπτικού καναλιού κρατικού ή μη, και άλλο μία παρέα φίλων, που κάνουν ένα ταινιάκι, μικρού μήκους. Πατησιών και Μάρνης γωνία, κάποια νύχτα της περασμένης εβδομάδας.

Αυτές οι δύο όψεις είναι φύση και θέση διαφορετικές. Καλά θα κάνουμε να ελέγχουμε καλύτερα και να προσέχουμε, με πια όψη θέλουμε να ταυτιστούμε.

A.G.

Για τους φυλακισμένους συντρόφους στην Ιταλία

Στο πρώτο φύλλο της εφημερίδας είχαμε δημοσιεύσει ένα κείμενο για τη σύλληψη και τη φυλάκιση στην Ιταλία του συντρόφου Χρήστου Στρατηγόπουλου και τεσσάρων ακόμη ιταλών συντρόφων. Ο Χρήστος μας έστειλε γράμμα με αφορμή εκείνο το κείμενο και μας διορθώνει σε μια παρατυπία που κάναμε. Παραθέτουμε το αντίστοιχο κομμάτι:

«Αγαπητοί σύντροφοι πρέπει να σας διευκρινίσω τα εξής σε σχέση με τη δημοσίευση περί της σύλληψής μας στην Ιταλία.

Η ληστεία - απαλλοτρίωση περί της οποίας γίνεται ο λόγος δε διεπράχθη στη Ραβέννα του Τρέντο, όπως αναφέρεται, αλλά στην Chizola του Ρουβέρτο, για την οποία και καταδικαστήκαμε στις προαναφερόμενες φυλακίσεις. Οι κατασταλτικές δυνάμεις του κράτους θέλουν να μας φορτώσουν όμως δύο άλλες ληστείες που διεπράχθησαν στη Ραβίνα του Τρέντο, τοποθεσία που βρι-

σκεται στην ευρύτερη γεωγραφική περιοχή αυτής της επαρχίας. Οι δύο αυτές ληστείες, όπως πολύ σωστά αναφέρετε στο άρθρο σας, παραμένουν περιπτώσεις ανεξιχνίαστες και για το λόγο ακριβώς ότι εμείς είμαστε αναρχικοί, οι κατασταλτικές δυνάμεις του κράτους θέλουν να μας τις φορτώσουν. Πράγματι, στις 19/4/95 προσδιορίστηκε, πριν από μερικές ημέρες, η ημερομηνία όπου οι τοπικές δικαστικές αρχές θα συνεδριάσουν για να αποφασίσουν αν τελικά θα μας παραπέμψουν σε δίκη ή όχι, σχετικά με τις δύο προαναφερόμενες ληστείες στη Ραβίνα του Τρέντο.

Τέλος, υπάρχει στην Ελλάδα και σχετικό ντοσιέ στα ιταλικά που αφορά όλη την περίπτωσή μας το οποίο νομίζω ότι είναι δυνατόν να προμηθευτείτε για ενδεχόμενες διευκρινήσεις - πληροφορίες.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.»

Καταγγελία

Πριν μια εβδομάδα ο αναρχικός δικηγόρος Βασίλης Καραπλής αντιμετώπιζε μια δίκη για απλή εξύβριση μπάτσου. Στο δικαστήριο άκουσε εκπληκτος να αναφέρονται σαν ενοχοποιητικά στοιχεία οι ιδέες του και η πολιτική του δράση. Παραθέτουμε την αναφορά του προς τον Δ.Σ.Α.

Προς τον Δικηγορικό Σύλλογο Αθήνας

Στις 31 Μάρτη 1995 καταδικάστηκε από το αρμόδιο Γ' Τριμελές Εφετείο Αθήνας σε φυλάκιση 8 μηνών με 3ετή αναστολή, για "εξύβριση", ύστερα από μήνυση του αστυφύλακα Βασίλη Περγαντή.

Το περιστατικό συνέβη στις αρχές του 1993, μπροστά από το γραφείο μου, στην οδό Αριστείδου 8. Είχα πάει εκεί με αυτοκίνητο, το οποίο οδηγούσε η αδελφή μου. Κατέβηκα απ' το αυτοκίνητο και περίμενα την αδελφή μου να σταθμεύσει το αυτοκίνητο στο αριστερό μέρος της οδού, για να έρθει να με βοηθήσει να ανέβω στον 3ο όροφο του κτιρίου.

Εκείνη τη στιγμή, δυο μοτοσυκλε-

τιστές της άμεσης δράσης ήρθαν και άρχισαν να φωνάζουν στην αδελφή μου να φύγει, με τρόπο εριστικό και σκαϊό.

Προσπάθησα να εξηγήσω στους αστυνομικούς τους λόγους για τους οποίους το αυτοκίνητο ήταν υποχρεωμένο να σταθμεύσει καθώς και το ότι δεν θα στάθμευε εκεί για περισσότερο από 10 λεπτά, αφού η αδελφή μου θα έφευγε αμέσως. Οι αστυνομικοί ωστόσο συνέχιζαν να φωνάζουν στην αδελφή μου. Ιδιαίτερα σκαϊός και οξύς ήταν ο ένας τους, προς τον οποίο είπα, αγανακτισμένος από την συμπεριφορά του, "Αντε φύγε ρε!".

Μόνο τότε ο αστυνομικός στράφηκε προς εμένα και μου είπε: "Για έλα στο τμήμα!". Φυσικά, δεν πήγα στο τμήμα και περιορίστηκα να του δώσω τα στοιχεία μου.

Η συνέχεια εξελίχθηκε την Παρασκευή, 31 Μάρτη 1995, στο ακροατήριο του Γ' Τριμελούς.

Αφού ο μηνυτής κατέθεσε τα όσα έγιναν, προσθέτοντας ότι του είπα και "Ποιός νομίζει πως είσαι και τα βάζεις με γυναίκες;" και τελειώνοντας την καταθέσή του είπε: "Έχω να προσθέσω ότι 2 μήνες αργότερα είδα τον κατηγορούμενο να συμμετέχει σε συγκέντρωση Αναρχικών και λίγο αργότερα ήταν συνήγορος σε δίκη αρνητή στράτευσης, στο αεροδικείο ή στο στρατοδικείο".

Στο σημείο αυτό, ο πρόεδρος του δικαστηρίου και οι δύο εφέτες δεν τον διέκοψαν και δεν με προστάτησαν, όπως ήταν υποχρεωμένοι από το νόμο και από τη δικαστική δεοντολογία, με αποτέλεσμα να αναγκασθώ να απολογηθώ για τις ιδέες και για το λειτουργικό μου.

Όπως φαίνεται από το ότι, η προταθείσα από τον εισαγγελέα ελάχιστη εφεσίμη ποινή των 5 μηνών επαυξήθηκε κατά 3 μήνες από τους δικαστές, οι Αναρχικές μου ιδέες και η άσκηση του δικηγορικού μου λειτουργήματος θεωρήθηκαν από τους τελευταίους ως "επιβαρυντικά στοιχεία".

Αυτό φαίνεται και απ' το ότι στην απόφαση δεν γράφτηκε το ότι "η ασκηθείσα έφεσις έχει αναστέλλουσαν δύναμιν", αλλά μόνο το "τριετής αναστολή υπ' όρων πληρω-

μής των δικαστικών εξόδων", με αποτέλεσμα να υποχρεωθώ να πληρώσω τα έξοδα για να μην οδηγηθώ στο τμήμα μεταγωγών και στην φυλακή.

Αναφέρω τα παραπάνω στο Διοικητικό Συμβούλιο του Δικηγορικού Συλλόγου Αθήνας επειδή αισθάνομαι αγανάκτηση, αλλά και απορία για τα εξής:

Γιατί η φράση "Αντε φύγε ρε" - την οποία μόνο είπα, όπως δέχεται και ο άλλος παριστάμενος αστυνομικός που, όμως, δεν εμφανίστηκε στο δικαστήριο - είναι εξυβριστική;

Γιατί οι Αναρχικές ιδέες αποτελούν επιβαρυντικό στοιχείο;

Γιατί η παράστασή μου ως συνηγόρου αρνητή στράτευσης στο στρατοδικείο αποτελούν επιβαρυντικό στοιχείο;

Ποιές υποθέσεις, λοιπόν, θα πρέπει να αναλαμβάνω και ποιές όχι, ώστε να μην κινδυνεύω να φυλακιστώ επειδή τις ανέλαβα;

Με ποίο τέλος δικαίωμα ο αστυνομικός Βασίλης Περγαντής παρακολουθούσε πριν το επίμαχο επεισόδιο την άσκηση του δικηγορικού μου λειτουργήματος - αφού η δίκη του αρνητή στράτευσης Νίκου Μαζιώτη είχε προηγηθεί - και με ποίο δικαίωμα επληροφορείτο τις ιδέες μου μετά το επεισόδιο;

Και εν κατακλείδι, γιατί οι δικαστές δεν προστάτησαν ούτε εμένα, ούτε την ιδεολογία μου, ούτε κι αυτό το δικηγορικό λειτουργήμα;

Καταγγέλλω λοιπόν τα παραπάνω και τονίζω ότι όλα αυτά που μου συνέβησαν δεν αποτελούν τυχαιά και μεμονωμένα περιστατικά, αλλά ενορχηστρωμένη επίθεση κατά των Αναρχικών που καλούνται παράνομα "δι' υπόθεσίν τους" στις αστυνομικές αρχές ή βασανίζονται στα κρατητήρια, αλλά και στη μέση του δρόμου. Ενορχηστρωμένη επίθεση κατά των δικηγόρων που τους υπερασπίζονται. Ενορχηστρωμένη επίθεση κατά των πολιτικών, κοινωνικών, ανθρωπίνων δικαιωμάτων όλων των πολιτών αυτής της χώρας.

Αθήνα, 4 Απρίλη 1995

Ο αναφέρων - καταγγέλλων

ΒΑΣΙΛΗΣ Γ. ΚΑΡΑΠΛΗΣ

Καληνύχτα κ. Παπαθεμελή

(ΕΙΝΑΙ ΚΙΟΛΑΣ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΣ 2.00 Π.Μ.)

ΟΙ ΑΛΛΑΓΕΣ των προσώπων στο υπουργείο Δ. Τάξης δεν έχουν κάποιο ιδιαίτερο ενδιαφέρον για εμάς, εκτός ίσως από την προσωπική και ιδιαίτερη αντίληψη που μπορεί να έχει ο εκάστοτε υπουργός, για τους κοινωνικούς αγώνες, για τα όρια νομιμότητας, και για κάποια άλλα λεπτά θέματα. Το υπουργείο Δ. Τάξης αντιλήφτηκε τη φιλοσοφία του και χαράζει τις στρατηγικές του κατευθύνοντας βάση των επιλογών της κυριαρχίας και όχι αυτόνομα βέβαια.

Το υπουργείο αυτό επιφορτισμένο να επιβάλλει και διασφαλίζει τις επιλογές της κυριαρχίας σ' όλα τα επίπεδα, το καταστά αναξίπιστο μέσα στην κοινωνία και είναι εκείνο που θα δεχτεί πρώτο την οργή της.

Το πόσο σωματικό υπουργείο είναι για την εξουσία, φαίνεται και από

την αγωνιώδη προσπάθεια της για εκσυγχρονισμό, τόσο σε θεσμικό επίπεδο όσο και υλικό. Σε κανένα άλλο υπουργείο ή δημόσιο οργανισμό δεν έχει προωθηθεί σε τόσο μεγάλο βαθμό ο εκσυγχρονισμός γιατί άραγε αυτός ο ζήλος; από που άραγε αυτός ο φόβος;

Τα έργα και ημέρες επί Παπαθεμελή, που θα μείνουν στις μνήμες μας:

1) Το χτύπημα τις αντιφασιστικής πορείας και η προστασία από τους μπάτσους των γραφείων της φασιστικής χρυσής αυγής.

2) Η εισβολή στο χώρο του Φιε σε εκδήλωση της ACT UP και ο άγριος ξυλοδαρμός του κόσμου.

3) Η σύλληψη του αναρχικού Ο. Καμπούρη, που κρατείται ακόμη.

4) Η καταπάτηση του ασύλου (ΑΣΟΕΕ) και η σύλληψη 52 συντρόφων και η καταδίκη τους σε 8 μήνες

φυλακή.

5) Το φιάσκο της υπόθεσης Μπαλάφα και οι δηλώσεις του Παπαθεμελή.

6) Η καταστολή των μαθητικών κινητοποιήσεων και η σύλληψη του Ν. Καρατζά, που κρατείται ακόμη.

7) Οι προληπτικές συλλήψεις αναρχικών συντρόφων στο Πολυτεχνείο στις 17/11 και η εισβολή των μπάτσων στις καταλήψεις στέγης την ίδια μέρα με συνολικό αριθμό συλλήψεων 76 ανθρώπων.

8) Η σύλληψη και φυλάκιση 4 συντρόφων, του Σεκερίδη, του Ξυδά, του Καραλέμα, και του Τσάτσουλα, για υπόθεση εμπρησμού αυτοκινήτου και η πομπώδης ανακοίνωση του Παπαθεμελή.

9) Το χτύπημα της πορείας των συνταξιούχων από τα ΜΑΤ.

Γ.Κ.

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΙ ΥΨΗΛΑ ΤΡΙΓΥΡΩ ΜΟΥ ΕΧΤΙΣΑΝ ΤΕΙΧΗ...

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

Είναι σαφές για μας όταν οι κρατούντες περνούν τέτοιες αποφάσεις, τι είναι αυτές, τι σημαίνουν και ποιοι είναι αυτοί που θα χαρακτηρίζονται ως ανεπιθύμητοι τόσο μέσα στις χώρες της Ενωσης όσο και σ' όλο τον υπόλοιπο πλανήτη.

Οι κοινωνικοί αγωνιστές, όλοι αυτοί που αγωνίζονται ενάντια στην καπιταλιστική βαρβαρότητα θα είναι ο

υπ' αριθμόν 1 ανεπιθύμητος για τις χώρες του Σένγκεν. Οι αναρχικοί και όσοι αγωνίζονται για την κοινωνική απελευθέρωση θ' αποτελέσουν την πρώτη τροφή για τα κομπιούτερ της συντήκης.

Οι εθνικές υπηρεσίες των κρατών δημιουργούν άλλον ένα μηχανισμό ελέγχου των κατοίκων της ευρώπης. Έτσι κι αλλιώς άτυπα όλ' αυτά εφαρμόζονται μέσα από τη συνεργασία των αστυνομικών "υπηρεσιών" με πρόσχημα την πάταξη του εμπορίου ναρκωτικών και της τρομοκρατίας. Η νομιμοποίηση και θεσμοθέτηση των όρων της συνθήκης Σένγκεν λύνει τα χέρια τους ουσιαστικά, ώστε να ξεπεράσουν κάθε εμπόδιο στην πραγμάτωση των σκοπών της κυριαρχίας. Η αναδιάρθρωση της κυριαρχίας δεν έχει να κάνει μόνο με την οικονομία αλλά και με την αναδιάρθρωση των

θεσμών. Η καταστολή πρέπει και αυτή να εκσυγχρονιστεί ώστε να εξυπηρετήσει στο μέγιστο βαθμό τα συμφέροντα των κυρίων της.

Όπως πάντα όμως αγνοούν αυτό που λέγεται ανθρωπινή αξιοπρέπεια, επιθυμία της κοινωνίας για ελευθερία και πραγματική δημοκρατία. Οι κοινωνικοί αγώνες και η αλληλεγγύη των λαών θ' αποτελέσουν για άλλη μία φορά εμπόδιο στα σχέδια της κυριαρχίας. Η κατανόηση όλο και μεγαλύτερων κοινωνικών κομματιών τι εστί αναδιάρθρωση, τι εστί Ευρωπαϊκή Ένωση, τι εστί καπιταλισμός μπορεί να οδηγήσει σε πολυπόθητα αποτελέσματα.

Οι αναρχικοί θα είναι οι πρώτοι που θα εναντιωθούν αλλά και θα υποστούν τα αποτελέσματα της συντήκης.

Π.Δ.

Της Σύνταξης...

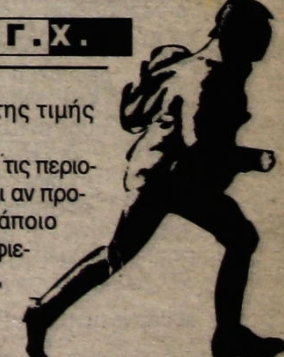
Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

να βρίσκεται στα περίπτερα όλων των πόλεων, ακόμα και κωμοπόλεων της χώρας. Ο κάθε σύντροφος και συντρόφισσα, ας απαιτεί από τον περιπτερά να τη φέρει και αν δεν την έχει, επειδή δεν του την πάνε οι πράκτορες, να απαιτεί το όνομα και το

τηλέφωνο του πράκτορα. Από εκεί και πέρα ο καθένας από εμάς, μπορεί να κρίνει την αναγκαιότητα, του να προστατεύσουμε με όλους τους τρόπους αυτά που προσπαθούμε να κτίσουμε σε μία άλλη κοινωνία ανθρώπων που οραματίζμαστε. Ο καθένας από εμάς μπορεί να αφιερώσει λίγο από το χρόνο του για να "ενοχλήσει" αυτούς τους κυρίους και να τους εξηγήσει, πως πρέπει να κάνουν τη δουλειά, για την οποία πληρώνονται (το πρα-

κτορείο παίρνει το 37% της τιμής της εφημερίδας).

Ενημερώστε το Αλφα για τις περιοχές που δεν κυκλοφορεί και αν προκύψει αναγκαιότητα, σε κάποιο από τα επόμενα τεύχη θα αφιερώσουμε μία ή δύο σελίδες, με τον πίνακα των πρακτορείων και πρακτόρων.

Αλφα
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

ΕΤΟΣ 10 ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 4

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟ-ΠΟΥΛΟΥ 45
ΤΗΛ. - FAX: -
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Οι εκλογές στα μούτρα σας

Οι φοιτητικές εκλογές, για άλλη μια φορά, έγιναν. Οι περισσότεροι, άλλοι από βαρεμάρα, άλλοι επειδή φτύνουν τα κόμματα, δεν έφτασαν ως την κάλπη. Το βράδυ, δεξιοί, αριστεροί και ... μέσοι μέτρησαν τα λιγοστά κουκιά, τα αντιστοιχίσαν σε έδρες των Δ.Σ., έβγαλαν ξεχωριστά αποτελέσματα και συμπεράσματα. Του χρόνου πάλι ...

«ΑΛΦΑ»

ΣΤΑ ΠΛΑΙΣΙΑ της διαδοχής των ιστορικών γεγονότων οι χώροι της διαδικασίας μάθησης (Πανεπιστήμια, Πολυτεχνείο, ΤΕΙ) αποτέλεσαν πρωτοπορία. Πρόκειται για κατεξοχήν γραφική ψευδαίσθηση στην τωρινή συγκυρία της ελληνικής πραγματικότητας. Απ' το κοινωνικό περιβάριο ρήξης με την κυρίαρχη ιδεολογία προασπίζουν πια την εμπορευματοποίηση κάθε πτυχής της ζωής. Οι σχολές λειτουργούν ως εντευκτήριο χουντικών καθηγητών, ως πρώτο σκαλοπάτι πριν τη βουλευτική έδρα των επαγγελματιών συνδικαλιστών, ως κατάκτηση κοινωνικών ρόλων με μοναδικό κριτήριο την εξουσία ή την ιεραρχική άνο-

δο, ως μηχανισμός των πολυεθνικών ή των νόμων της αγοράς. Η αδιαφορία που θα μπορούσε να αποτελέσει μορφή πολιτικής πράξης κατοχυρώνει την ύπαρξη μιας κρύπτης ηλίθων με διάκοσμο το χαρτοφύλακα του νομικού, τα μεταπτυχιακά της απαρχαίωσης ή της καταστροφής του περιβάλλοντος, τις εκδρομές στα νησιά της τουριστικής παρακμής, το τσιμέντο ή το νεοκλασικό των αστών, τους ρυθμούς μιας πόλης που παράγει και οικοδομεί χωρίς λόγο, του άγνωστου θεού της Coca-Cola και της πλαστικής μουσικής αποχαύνωσης των πάρτυ τους, της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο.

Προς το σύλλογο απανταχού κωφαλάων

Η ΚΑΛΟΣΤΗΜΕΝΗ φέστα, θέατρο του παραλόγου, των γνωστών κομματικών-φοιτητικών παρατάξεων για άλλη μια φορά έχει στηθεί. Ο "αγώνας" του ποιος θα αποκομίσει τους περισσότερους ψήφους έχει αρχίσει.

Οι γνωστές κομματικές-καθεστωτικές παρατάξεις ΠΑΣΠ - ΔΑΠ έχουν ξαναμεταφέρει τα βαρετά πολιτικά αναμασήματά τους στους διαδρόμους (και όχι μόνο) των σχολών, ενώ το υπαρκτό άγχος των κομμάτων - παρατάξεων της αριστεράς έχει εξελιχθεί σε γλεψίμο, μάντρωμα προβάτων, προς τους σπουδαστές και φοιτητές για να καταφέρουν να επιβιώσουν.

Όλοι αυτοί λοιπόν, με τις φανφάρες τους (υποσχέσεις) για τον σπου-

δαστή και τις ανάγκες του, παίρνουν μέρος στην εκλογική απάτη προσπαθώντας να δημιουργήσουν - παζαρέψουν καλύτερες συνθήκες εκμετάλλευσης.

Ως αναρχικοί αρνούμαστε να συμμετάσχουμε σ' αυτό το αισχρό παιχνίδι της ψηφοθηρίας και της ανεγκέφαλης πολιτικολογίας.

Απορρίπτουμε τις εκλογές σαν αστικό θεσμό παραπλάνησης που μοναδικό σκοπό έχουν τον επαναπροσδιορισμό των συνθηκών κυριαρχίας των κρατιστών στην κοινωνία, κάνοντας μια πρόβα τζενεράλε στους χώρους της "Τριτοβάθμιας εκπαίδευσης".

Συνάδελφοι,

Αρνηθείτε το ρόλο του ψηφοφό-

ρου - πρόβατο

Φτύστε του φοιτητοπατέρες και τις εκλογές τους.

Οι πρόσφατες καταλήψεις απέδειξαν ότι τα Δ. Σ. παίζουν διακοσμητικό ρόλο και υπάρχουν μόνο για να υπονομεύουν - χαλινάγουν κάθε προσπάθεια αντίστασης.

Δεν τους χρειαζόμαστε, όργανο αποφάσεων πρέπει να είναι η Γενική Συνέλευση και μόνο αυτή.

ΑΚΥΡΟ - ΑΠΟΧΗ

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΠΑΤΡΑΣ

χώρεσε τους τόνους της αυτοϊκανοποίησης που συσσωρεύουν, ο ανθρώπινους νους. Ενα ακόμα δημοκρατικό άλλοθι που μας παραχωρούν για να δικαιολογούμε την αδράνεια μας.

Να ταραξείς τα νερά μιας μεγάλης κουφάλας, της ΕΦΕΕ, όχι για να τη φέρεις στον ίδιο δρόμο και να την εξυγιάσεις αλλά για να αποδείξεις τη δημιουργικότητα της καταστροφής.

Είναι ξεκάθαρο πως οι θεσμοί - κάστρα της εξουσιαστικής παρανόησης δεν μπορούν να καταργηθούν από έναν αγώνα απ' την εσωτερική τους υπόσταση. Μια καταμέτρω επίθεση απ' τη μια πλευρά ενάντια στην ανέραστη αδιαφορία του 60% των φοιτητών-σπουδαστών και από την άλλη ενάντια σε θεσμούς όπως η ΕΦΕΕ, Πανεπιστήμιο της συντήρησης.

Ο τοκετός διευκολύνεται. Οι προτάσεις γι' αυτοδιαχείριση αυτών των χώρων πληθαίνουν σε επίπεδο πραγμάτων. Για τη γνώση που ξεφεύγει από τις σχέσεις κοινωνικής ιεράρχησης και δε διευκολύνει τη διεθνή-διαχρονική άνιση κατανομή ρόλων και πλούτου. Ο ταξικός χαρακτήρας των σχολών προτάσσει την πλειοψηφική μας απεύθυνση. Ρηξιακή δράση με γνώμονα την κοινωνική απελευθέρωση.

Μπούκοτάρ - αποχή στις 5 Απρίλη και στο πανσπουδαστικό που επίκειται. Ελεύθερη έκφραση και αυτοοργάνωση για ένα δεκάλογο της επαναστατικής καθημερινότητας.

Δεν υπάρχει ελευθερία της επιλογής παρά μόνο της δημιουργίας.

Κίνηση Αντιεξουσιαστών - Αναρχικών από πανεπιστήμια και σχολές.

Συνάντηση - Συζήτηση για το συντονισμό της αναρχικής αντιεξουσιαστικής δράσης : Τετάρτη 12-4-95, 6:00μμ. Πολυτεχνείο (είσοδος Στουρνάρα)

Ανακοίνωση αποτελεσμάτων στην οδό Στουρνάρα

Δημιουργία Κοινωνικού Κέντρου στην Πάτρα

ΤΟ ΑΚΟΛΟΥΘΟ ΚΕΙΜΕΝΟ μας ήρθε από την Πάτρα και αφορά τη δημιουργία ενός κοινωνικού κέντρου, που την ώρα αυτή πρέπει να έχει αρχίσει η διαμόρφωση του εσωτερικού χώρου. Το Κέντρο βρίσκεται στην οδό Πατρέων. Το κείμενο υπογράφεται από την ομάδα που θα διαχειρίζεται το Κέντρο.

Η εποχή η οποία διανύουμε χαρακτηρίζεται από ανεργία, φτώχεια, κοινωνική περιθωριοποίηση, κρατική καταστολή, πολιτιστική ισοπέδωση.

Από τις συγκεκριμένες καταστάσεις δεν μπορεί να ξεφύγει η πόλη που ζούμε η Πάτρα, όπου τα τελευταία 6 χρόνια τα προβλήματα αυξάνονται.

Τα εργοστάσια έκλεισαν το ένα μετά το άλλο με αποτέλεσμα η ανεργία να αγγίζει το 30%. Όλες οι υποσχέσεις για άνοιγμα των εργοστασίων αποδεικνύονται όλο και περισσότερο "λόγια του αέρα" φέρνοντας σε απόγνωση τους χιλιάδες ανέργους της πόλης μας. Τα φαινόμενα της φτώχειας αυξάνονται, ιδιαίτερα σε ορισμένες περιοχές, κάνοντας ακόμα πιο φανερά την ανικανότητα του κράτους για βοήθεια.

Ταυτόχρονα ο κοινωνικός ιστός έχει σπάσει. Έννοιες όπως αλληλεγγύη, συλλογικότητα, (αντίσταση, αγώνας) όχι μόνο χλευάζονται. Ο ατομισμός, η ιδιώτευση, ο καριερισμός έχουν γίνει η ιδεολογία της νέας εποχής.

Δίπλα σε όλα αυτά, τα ΜΜΕ έρχονται να παίξουν το ρόλο του πυροσβέστη κάθε κοινωνικής αντίστασης, του ισοπεδωτή κάθε πολιτιστικής ιδιαιτερότητας, του εμπόρου του ανθρώπινου πόνου, εξευτελίζοντας κάθε έννοια ανθρώπινης αξιοπρέπειας.

Απέναντι σε όλα αυτά αντιπροτείνουμε τη δημιουργία ενός χώρου, με τη προοπτική να παίξει το ρόλο ενός ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ. Ενός χώρου όπου θα λειτουργεί ως κοινωνικό κέντρο, ως χώρος δημιουργίας και ελεύθερης έκφρασης, συνέντευξης και επικοινωνίας.

Για να αντιμετωπίσουμε την ανεργία και την φτώχεια, την κοινωνική περιθωριοποίηση στην οποία ωθείται ένα ολοένα και μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας. Για να δώσουμε απάντηση στην πολιτιστική ισοπέδωση και αποβλάκωση της τηλεόρασης, την εμπορευματοποίηση της διασκέδασης και του "ελεύθερου χρόνου". Για να αντισταθούμε, τέλος, στην κρατική καταστολή που εντείνεται όσο περισσότερο μεγαλώνει η κρίση.

Στο κοινωνικό κέντρο θα λειτουργεί βιβλιοθήκη, αναγνωστήριο, καφενείο, θα γίνονται συναυλίες, προβολές ταινιών, συζητήσεις κ.λπ.

Σ' αυτή την προσπάθεια ζητάμε και τη δική σου ενεργό συμμετοχή για να μπορέσει αυτή η κίνηση να ευδοκιμήσει, αλλά και το κυριότερο να δώσει καρπούς.

ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ που οι ηγεσίες του περήφανου φοιτητικού κινήματος διαφώνουσαν για τα ακριβή ποσοστά υποταγής που τους αναλογούν κάποιος άλλος κόσμος εκδήλωνε τις δικές του προθέσεις και αντιλήψεις για τον υπέρτατο δημοκρατικό θεσμό λίγο πιο πέρα, στην οδό Στουρνάρα.

Τα γεγονότα άρχισαν γύρω στις 9.00 λίγο μετά αφότου κάποια άτομα έφθασαν στο Πολυτεχνείο από τη Νομική όπου αρχικά είχαν συγκεντρωθεί. Τραπεζία, ταμπλό, και κάδοι, φλεγόμενα, χρησιμοποιήθηκαν σαν πρόχειρα οδοφράγματα πάνω και κάτω από την Πύλη της σχολής. Στη συνέχεια πυρπολήθηκαν κάποια αυτοκίνητα και μερικές τζαμαρίες απο απέναντι μαγαζιά κατέβηκαν. Τα ΜΑΤ κι οι πυροσβεστικές δεν άργησαν να φανούν και τότε άρχισε ο κλεφτοπόλεμος. Οι δυνάμεις καταστολής επιχειρήσαν πολλές φορές να επιτεθούν αλλά συνάντησαν την αντίσταση των 50 περίπου αναρχικών που τους απώθησαν με μολότωφ και βροχή από πέτρες. Τα ΜΑΤ με μια

συντονισμένη επίθεση, γύρω στα μεσάνυχτα, από τρεις μεριές και με την βοήθεια δακρυγόνων κατάφεραν να σπρώξουν τον κόσμο στο εσωτερικό του Πολυτεχνείου ενώ γίνονταν συγκρούσεις σχεδόν σώμα με σώμα μπροστά από την πόρτα. Αρκετοί αστυνομικοί τραυματίστηκαν ενώ ευτυχώς δεν μπόρεσαν να κάνουν συλλήψεις. Ο κόσμος αποχώρησε τελικά από την πύλη της Τσιτάς.

Αξίζει να σημειωθεί η ειδική μεταχείριση που επιφυλάχθηκε στους εκπροσώπους του τύπου. Δύο από αυτούς ξυλοκοπήθηκαν και μάλιστα ο ένας όταν προσπαθούσε να πάρει συνέντευξη από έναν αναρχικό που τον είχε περάσει για ΤΙΑΣΠίτη... ό,τι

γυαλίζει δεν είναι χρυσός κύριοι...

Τέλος, χαρακτηριστικά κοινότητα ήταν η συμπεριφορά των αριστερών φοιτητών που παρακολουθώντας τα επεισόδια ως γνήσιοι θεατές περιορίστηκαν στο γνωστό τροπάρι περί προβοκατόρων και ασφαλιτών που πολεμούν το φοιτητικό κίνημα, αλλά οι παλιοί καλοί καιροί έχουν περάσει γι' αυτούς και εν έτει 1995 περιορίζονται μόνο στα λόγια κι αυτά με προσοχή...

ΕΚΤΟΡΑΣ

Η ΑΙΣΧΡΟΚΕΡΔΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΚΑΙ Η ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ ΤΩΝ ΜΜΕ

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

φασίστες που επανδρώνουν τάγματα μισθοφόρων (ανάμεσά τους και «ελληνόψυχοι» ντόπιοι «δικοί μας»). Όπως επίσης αποκρύβουν τις συνέπειες του μονομερούς εμπύργκο όπλων που επιβάλλουν κάθε φορά τα αφεντικά τους στην εμπόλεμη πλευρά που δεν θα εξυπηρετεί τα συμφέροντά τους στην εκάστοτε συγκυρία.

Τέλος αποκρύβουν την ουσία του ίδιου του πολέμου σαν κοινωνικού φαινομένου. Αυτοί δεν είναι άλλωστε που τον χρησιμοποιούν σαν εικόνα, «αποκλειστικά», πριν ή μετά από μια κερδοφόρα διαφήμιση. Αυτοί δεν είναι που α-

ντί για την ουσία επικεντρώνουν στο θέαμα, στο αίμα και στην οδύνη για να βγάλουν όσο το δυνατόν μεγαλύτερο κέρδος. Γιατί διαμαρτύρονται; Επειδή βρέθηκαν κάποιοι πιο έξυπνοι της φάρας τους και προσφέρουν το θέαμα live; Δεν έχουν παρά να «εκουγχρονιστούν» και αυτοί και να βρουν νέους τρόπους, πιο κερδοφόρους από τους αναρχιστικούς που χρησιμοποιούν.

Σε όλους εμάς δε, δεν μένει παρά να τους ξεσκεπάσουμε κάθε μέρα και να τους πολεμάμε με τα όπλα της γνώσης, της αλληλεγγύης και της καθημερινής δράσης. Ουαί υμίν γραμματείς και φαρισαίοι

Α.Γ.

ΒΟΡΕΙΟΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΤΗΣ ΜΠΟΜΠΑΛ

Από τις 10 ως τις 14 Δεκέμβρη 1994 πραγματοποιήθηκε στην Κατμαντού του Νεπάλ, Διεθνές Συνδικαλιστικό Συνέδριο με τίτλο "Ενισχύστε το Συνδικαλισμό, Αντισταθείτε στις Ιδιωτικοποιήσεις". Το συνέδριο οργανώθηκε από τη Γενική Ομοσπονδία Εργατικών Ενώσεων του Νεπάλ (GEFONT) η οποία ζήτησε από την Αναρχοσυνδικαλιστική Διεθνή (AIT) να συμμετάσχει με εκπροσώπους της.

Το συνέδριο οργανώθηκε από τη Γενική Ομοσπονδία Εργατικών Ενώσεων του Νεπάλ (GEFONT) η οποία ζήτησε από την Αναρχοσυνδικαλιστική Διεθνή (AIT) να συμμετάσχει με εκπροσώπους της.

ΠΡΑΓΜΑΤΙ στο στο συνέδριο συμμετείχαν μέλη της γερμανικής αναρχοσυνδικαλιστικής ομοσπονδίας FAU που αυτή την περίοδο εκτελεί χρέη διεθνούς γραμματείας της AIT. Ο λόγος που η GEFONT προσκάλεσε την AIT ήταν οι στενές σχέσεις που δημιουργήθηκαν ανάμεσα στις δύο ομοσπονδίες μετά τη διεθνή αναρχοσυνδικαλιστική αλληλεγγύη στην απεργία της UCAR στην Κατμαντού το 1993.

Στο συνέδριο συμμετείχαν 63 εκπρόσωποι συνδικαλιστικών οργανώσεων από 15 χώρες, ανάμεσα του και 15 γυναίκες. Οι συμμετοχές προέρχονταν κυρίως από χώρες της νοτιοανατολικής Ασίας: Νέα Ζηλανδία, Μπανγκλαντές, Χονγκ Κόνγκ, Ινδία, Ιαπωνία, Μαλαισία, Νεπάλ, Πακιστάν, Φιλιππίνες, Νότιο Κορέα, Σρι Λάνκα και Ταϊβάν. Συμμετείχαν ακόμα, εκτός από την αντιπροσωπεία της FAU, ένας εκπρόσωπος Ολλανδικής συνδικαλιστικής ένωσης και εκπρόσωποι της σουηδικής αναρχοσυνδικαλιστικής ομοσπονδίας SAC.

Παραθέτουμε αποσπάσματα από το ενημερωτικό δελτίο των εκπροσώπων της FAU: "Το συνέδριο ήταν χωρισμένο σε δύο μέρη. Πρώτα υπήρξε αλληλοενημέρωση σχετικά με τις οικονομικές, πολιτικές και κοινωνικές συνθήκες κάθε χώρα από την οποία συμμετείχαν εκπρόσωποι, κυρίως αναφορικά με τις πολιτικές φιλελευθερισμού και ιδιωτικοποιήσεων. Παρά τις προφανώς διαφορετικές συνθήκες ανάμεσα στις διάφορες χώρες, διαπιστώθηκαν κοινά θεμελιώδη προβλήματα που πρέπει να αντιμετωπιστούν. Αυτά προκύπτουν από τη δράση των πολυεθνικών εταιρειών και των μεθόδων εκμετάλλευσης που εφαρμόζουν ενάντια σε όλους τους εργάτες στον πλανήτη. Κυρίως μηχανισμός του παγκόσμιου κεφαλαίου είναι το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και η Παγκόσμια Τράπεζα. Φυσικά κύρια θέματα της εκμετάλλευσης είναι οι εργάτες του λεγόμενου "τρίτου κόσμου", ανάμεσα του και αυτοί της νοτιοανατολικής Ασίας. Η αγοροπωλησία της εργατικής δύναμης στις φτωχές χώρες, εδώ και χρόνια, δεν απέχει από τις συνθήκες δουλείας. Σε όλη την Ασία έχουν δημιουργηθεί και συνεχίζουν να δημιουργούνται οι λεγόμενες "Ζώνες Ελεύθερου Εμπορίου" όπου μοναδικό και απόλυτο κριτήριο είναι τα συμφέροντα των πολυεθνικών. Μόνο στη Σρι Λάνκα, πάνω από 400.000 εργάτες δουλεύουν σε παρόμοιες "Ζώνες", όπου το σύνολο των εργασιακών συνθηκών και της καθημερινής ζωής υπαγορεύεται από τις πολυεθνικές, ενώ η οποιαδήποτε συνδικαλιστική δραστηριότητα στις περισσότερες περιπτώσεις είναι απαγορευμένη. Σε περίπτωση

που οι εργάτες εκδηλώσουν υπερβολική αντίσταση η κάποια κυβέρνηση αναγκαστεί να διασφαλίσει κάποια ελάχιστα δικαιώματα, οι πολυεθνικές απλώς μεταφέρονται σε μια άλλη γειτονική χώρα. Η λεγόμενη πολιτική ιδιωτικοποίηση δεν στοχεύει σε τίποτα άλλο παρά στην πλήρη υποταγή των οικονομικών αυτών των χωρών στο διεθνές κεφάλαιο.

Η έλλειψη εκπαίδευσης, ο θρησκευτικός φανατισμός, τα καταπιεστικά καθεστώτα, η μετανάστευση, η εποχιακή εργασία και η χρησιμοποίηση παιδιών ως εργατικό δυναμικό, είναι μερικά χαρακτηριστικά ζητήματα για τα οποία οφείλει να αγωνιστεί το συνδικαλιστικό κίνημα στην Ασία. Έτσι στο δεύτερο μέρος του συνεδρίου συζητήθηκαν ομάδες εργασίας που επεξεργάστηκαν επί μέρους ζητήματα. Συγκροτήθηκαν σχέδια δράσης για μια καλύτερη περιφερειακή και τοπική συνεργασία. Κεντρικά ζητήματα θεωρήθηκαν η εκπαίδευση, η οργάνωση των γυναικών και αποφασίστηκε η πρωτομαγιά να οριστεί μέρα δράσης ενάντια στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και την Παγκόσμια Τράπε-

ζα και να οργανωθούν από κοινού εκδηλώσεις. (ανάλογη πρόταση είχε γίνει μερικούς μήνες πριν από την αμερικανική αναρχοσυνδικαλιστική ομοσπονδία WSA).

Όλοι οι εκπρόσωποι αναγνώρισαν την αναγκαιότητα ενός μαχητικού, ανεξάρτητου συνδικαλισμού και της διεθνούς συνεργασίας, σαν μοναδικό τρόπο αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό. Οπωσδήποτε, ορισμένες ενώσεις, όπως η GEFONT, η φι-

την AIT και έτσι οργανώθηκε αργότερα την ίδια μέρα, μια ξεχωριστή συνάντηση με τους άμεσα ενδιαφερόμενους. Στη συνάντηση συμμετείχαν εκπρόσωποι από την Ταϊβάν, το Νεπάλ, το Χονγκ-Κόνγκ, το Πακιστάν, την Ινδία και το Μπανγκλαντές. Οι εκπρόσωποι από την Ταϊβάν και το Μπανγκλαντές έδειξαν το μεγαλύτερο ενδιαφέρον. Η εθνική Ομοσπονδία Εργατών Ιματισμού του Μπανγκλαντές (NGWF) εκδήλωσε την επιθυμία

φύσουν τα μέλη των οργανώσεων τους στις γενικές τους συνελεύσεις! Δυστυχώς δεν υπήρχε χρόνος για μια ιδιαίτερη συζήτηση μαζί τους. (...)

Τελειώνουμε με την προσωπική εκτίμηση ότι δεν πρέπει να είμαστε δογματικοί στην προσέγγισή μας με τους κομμουνιστές. Σ' αυτό το μέρος του κόσμου, η έννοια "κομμουνιστική εργατική ένωση" είναι ταυτόσημη με την έννοια "επαναστατική εργατική ένωση". Αν θέλουμε

λιπινέζικη KMU και συνδικάτα από την Ινδία είναι σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό συνδεδεμένα με το μαρξισμό και σε κομμουνιστικά κόμματα. Παρ' όλα αυτά υπήρξε μια ελεύθερη ανταλλαγή ιδεών και πληροφοριών, απαλλαγμένη από δογματισμούς και πολεμικές (...). Υπήρξε μεγάλο ενδιαφέρον κατά τη διάρκεια της ομιλίας για τον αναρχοσυνδικαλισμό και

να γίνει μέλος της AIT και προσκάλεσε επίσημα τη γραμματεία της AIT να επισκεφτεί το Μπανγκλαντές. Ιδιαίτερη αίσθηση προκάλεσαν οι νοτιοκορεάτες με το ριζοσπαστισμό τους, τόσο στη θεωρία όσο και στην πράξη.

Δήλωσαν ότι δεν μπορούσαν να ψηφίσουν τη διακήρυξη που προέκυψε από το συνέδριο γιατί θα έπρεπε πρώτα να την ψη-

να το αλλάξουμε αυτό, πρέπει να κάνουμε τις ιδέες μας προσιτές στους εργάτες των χωρών του λεγόμενου "τρίτου κόσμου".

Πολλές φορές, οργανώσεις που αυτοαποκαλούνται κομμουνιστές, είναι ανοιχτές στις ιδέες μας. Γι' αυτό πρέπει να είμαστε προσεκτικοί όσο χρειάζεται και πρόθυμοι για συνεργασία, όσο μπορούμε."

Διακήρυξη της Κατμαντού

ΕΜΕΙΣ, οι 63 εκπρόσωποι 38 εργατικών ενώσεων από 15 χώρες συναντηθήκαμε στην Κατμαντού του Νεπάλ, από τις 10 ως τις 14 Δεκέμβρη, στο Διεθνές Συνδικαλιστικό Συνέδριο "Ενισχύστε το Συνδικαλισμό, Αντισταθείτε στις Ιδιωτικοποιήσεις".

Στην νοτιοανατολική Ασία και τον υπόλοιπο κόσμο, καθημερινά σκοτώνονται εργάτες κατά την παραγωγική διαδικασία ενώ οι καπιταλιστές καρπώνονται υπερκέρδη από τη νέα τους παγκόσμια τάξη, μια παγκόσμια τάξη που δε σχεδιάστηκε για τους εργάτες και τους αγρότες του πλανήτη αλλά για την εξασφάλιση της ανάπτυξης του πλούτου και της εξουσίας αυτών που κατέχουν και διαχειρίζονται το κεφάλαιο, της παγκόσμιας οικονομικής ελίτ.

Οι εργάτες δεν περαίνουν μόνο στα εργατικά ατυχήματα, σ' όλο τον κόσμο εκατομμύρια εργάτες ζούν ένα αργό θάνατο, εξ' αιτίας των άδικων μισθών, των άθλιων συνθηκών εργασίας, της ανεργίας και της έλλειψης ασφάλισης. Το κεφάλαιο οργανώνεται πλέον περιφερειακά και παγκόσμια και όχι μέσα από εθνικά κράτη, αφού έτσι μπορεί να κινείται πέρα από οποιονδήποτε έ-

λεγχος.

Η παγκόσμια εργατική τάξη βρίσκεται σε ένα κρίσιμο σημείο, σε μια από τις πιο κρίσιμες στιγμές από την εμφάνιση του καπιταλισμού και της βιομηχανοποίησης. Σε όλο τον κόσμο τα εργατικά δικαιώματα περιορίζονται ή καταργούνται. Οι εργατικές ενώσεις έχουν αναγκαστεί να δίνουν αμυντικές μάχες για να υπερασπιστούν τα δικαιώματά που είχαν κατακτηθεί.

Αυτές οι συνθήκες δεν έπρεσαν από τον ουρανό. Είναι αποτέλεσμα της συνεχούς ανάπτυξης του καπιταλισμού σε παγκόσμια κλίμακα. Είναι αποτέλεσμα της ανάπτυξης μιας παγκόσμιας ηγεμονίας της καπιταλιστικής ιδεολογίας της "νέας δεξιάς" και της "ελεύθερης αγοράς", ιδεολογία που έχει αναπτυχθεί στις κυρίαρχες τάξεις, τους κυβερνητικούς αξιωματούχους, τις διεθνείς επιχειρήσεις, τη διανοήση και, δυστυχώς, ακόμα και σε τμήματα του ίδιου του εργατικού κινήματος.

Είναι αποτέλεσμα 40 χρόνων δαπανηρού "ψυχρού πολέμου" που διεξήγαγαν οι ΗΠΑ ενάντια σε κάθε χώρα, κυβέρνηση, λαό ή τάξη που ξεσηκώθηκε για το δικαίωμα στην ανεξαρτησία, τον αυτοκαθορισμό και τη μη καπιταλιστική οικονομική ανάπτυξη.

Είναι επίσης αποτέλεσμα των λαθών, της γραφειοκρατίας και της έλλειψης δημοκρατίας στο

ίδιο το εργατικό κίνημα που οδήγησαν πολλούς εργάτες, με τη βοήθεια και της καπιταλιστικής προπαγάνδας, να ταυτίζονται την "ελεύθερη αγορά" με τη δημοκρατία και τον καπιταλισμό με την απελευθέρωση.

Το διεθνές κεφάλαιο, για να πετύχει την παγκόσμια κυριαρχία, έχει αναπτύξει πολλούς οργανισμούς με πολυεπίπεδη δράση.

Βασική οικονομική μονάδα είναι οι πολυεθνικές που έχουν εξαπλωθεί στον πλανήτη, αναπτύσσοντας την παραγωγή εκεί όπου η εργατική δύναμη είναι φτηνή και διαπερνώντας όλες τις αγορές που μπορούν να αγοράσουν τα προϊόντα τους. Οι πολυεθνικές δεν ασχολούνται μόνο με τη βιομηχανία αλλά και με τη γεωργία, την παροχή υπηρεσιών, τις επικοινωνίες, τη μεταφορά και τις οικονομικές υπηρεσίες. Υπάρχουν πολλές οργανώσεις που έχουν ιδρυθεί από το διεθνές κεφάλαιο με σκοπό να υπερασπιστούν τα συμφέροντά τους, όπως η ομάδα των εφτά πιο πλούσιων χωρών και το OECD.

Το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και η Παγκόσμια Τράπεζα, που ιδρύθηκαν πριν από 50 χρόνια, τώρα έχουν σαν σκοπό ύπαρξής την υπαγόρευση πολιτικής στις χρεωμένες αναπτυσσόμενες χώρες του πλανήτη, προς όφελος της παγκόσμιας ελίτ. Το

Συνέχεια στην επόμενη σελίδα

ΜΕΞΙΚΟ: Η αξιοπρέπεια αντιστέκεται

ΣΧΕΔΟΝ ΔΥΟ ΜΗΝΕΣ μετά την εισβολή των κυβερνητικών στρατευμάτων στην απελευθερωμένη Ζαπατιστική περιοχή, η κατάσταση έχει σταθεροποιηθεί, με μία "σταθερότητα", βέβαια, χαρακτηριστική της Λατινικής Αμερικής. Οι πάνω από 50000 κυβερνητικοί στρατιώτες που έχουν καταλύσει την Ciaras, αφού σταμάτησαν την προέλασή τους στα μέσα του Φλεβάρη, επιδίδονται σε εκκνώσεις και πυρπολήσεις χωριών, κατάσχεση τροφίμων και ζώων των ινδιάνων, συλλήψεις, βασανιστήρια και εξαφανίσεις υποτιθέμενων ανταρτών και κατασκευή κατηγορητηρίων. Ο Ζαπατιστικός στρατός παραμένει οχυρωμένος στα βουνά της ζούγκλας Lacandona, περικυκλωμένος αλλά αποφασισμένος, γεγονός που σε συνδυασμό με την ιδιαίτερα δύσβατη διαμόρφωση της περιοχής καθιστά πολύ αμφίβολη την έκβαση μιας στρατιωτικής επιχείρησης των κυβερνητικών. Έτσι η κυβέρνηση προσπαθεί να κάμψει το κίνημα καταλήψεων γης που αναπτύχθηκε στο νότιο Μεξικό μετά την εμφάνιση του EZLN την πρωτοχρονιά του '94 (υπολογίζεται ότι

μόνο στην Ciaras έχουν πραγματοποιηθεί πάνω από 2400 καταλήψεις γης από την 1/1/94) πριμοδοτώντας τη βία των τσιφλικάδων και ενισχύοντάς τους με την τρομοκρατική δράση του Μεξικάνικου στρατού. Συγχρόνως, η κυβέρνηση Zedillo προσπαθεί να παρουσιάσει στους εξαθλιωμένους κατοίκους των μεγάλων αστικών κέντρων του κεντρικού και Βόρειου Μεξικού την εξέγερση του Μεξικάνικου νότου σαν τελειωμένη υπόθεση. Παρόλα αυτά, στα τέλη Μάρτη, εκατοντάδες εκπρόσωποι ανεξάρτητων εργατικών, αγροτικών, φοιτητικών και ινδιάνικων οργανώσεων από όλο το Μεξικό συγκρότησαν ένα κομβόι φορηγών με τρόφιμα και φάρμακα με κατεύθυνση το Aguascalientes, το σημείο όπου τον Αύγουστο του '94 είχε πραγματοποιηθεί η ανοιχτή αντικαθεστωτική συνέλευση CND, στις εγκαταστάσεις που κατασκεύασαν οι Ζαπατίστας και που τώρα έχουν ισοπεδωθεί από τους κυβερνητικούς. Σκοπός του κομβοιού ήταν να σπάσει η πολιτική αλλά και ουσιαστική απομόνωση των Ζαπατίστας και να βοηθηθεί σε βασικές του ανάγκες ο ινδιάνικος πληθυ-

σμός. Τελικά το κομβόι ανακόπηκε από τον κυβερνητικό στρατό στις 29 Μάρτη, προχώρησε όμως αρκετά μέσα στην Ciaras οπότε τα μέλη του να μάθουν από πρώτο χέρι τις επιθέσεις που πραγματοποιήσαν εκείνες τις μέρες οι μπράβοι των τσιφλικάδων ενάντια σε κατελιμμένα κτήματα γύρω από το χωριό Trinidad, επιθέσεις που κόστισαν τη ζωή σε άγνωστο αριθμό ινδιάνων αγροτών.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες, η κυβέρνηση δηλώνει ότι προτίθεται να καταθέσει ένα "Νόμο για το διάλογο, τη συμφιλίωση και την αξιοπρεπή ειρήνη στην Ciaras", θέτοντας σαν τελευταίο όριο για να αρχίσουν οι διαπραγματεύσεις την 10 Απρίλη 1995, αλλιώς "θα εξετάσει το ενδεχόμενο προέλασης του κυβερνητικού στρατού". Ο EZLN δε μιλάει για διαπραγματεύσεις αλλά για διάλογο, στον οποίο όμως δέχεται να συμμετάσχει μόνο αν πραγματοποιηθεί στην πρωτεύουσα, στο κτίριο του ΟΗΕ ή του πανεπιστημίου και αν ο EZLN εκπροσωπηθεί από μαχητές της Παράνομης Επαναστατικής Επιτροπής Ινδιάνων, και μέλη της Γενικής Διοίκησης.

Φυσικά η εικόνα ένοπλων ανταρτών που προσέρχονται στην πρωτεύουσα για συνομιλίες δεν μπορούσε παρά να προκαλέσει την άρνηση της κυβέρνησης.

ΒΡΑΖΙΛΙΑ: Κοινωνικές εκκαθαρίσεις

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ της Βραζιλίας έχουν περάσει διάφορα καθεστώτα, αυτό όμως που παραμένει σταθερό είναι το στοιχείο της βίας στις κοινωνικές σχέσεις, χαρακτηριστικό γνώρισμα από την εποχή της δουλείας που βασικό εκφραστή της έχει σήμερα την Στρατιωτική Αστυνομία (PM). Ενδεικτικό της έκτασης της αστυνομικής βίας είναι ότι ο διοικητής της, στρατηγός Bittencourt, δήλωσε δημόσια ότι είναι αναγκαία η ανάπτυξη των μηχανισμών εσωτερικού ελέγχου της PM για να επιτευχθεί μείωση του αριθμού δολοφονιών που διαπράττουν οι άντρες της. Ας δούμε ορισμένα χαρακτηριστικά στοιχεία για τη PM:

1) Θύματα της PM είναι κυρίως οι μαύροι. Στο Sao Paulo το 48,14% όσων έπεσαν νεκροί από τις σφαίρες της ήταν μαύροι, την ίδια στιγμή που το 68% των ληστειών, το 65% των φόνων και το 68% των βιασμών διαπράχθηκαν από λευκούς.

2) Σαν συνέπεια της λογικής που νομιμοποιεί την κρατική βία ενάντια στην εργατική τάξη, η βία της PM στρέφεται κύρια ενάντια στους εξαθλιωμένους. Στην πρώτη θέση της λίστας θυμάτων της PM βρίσκονται οι μεροκαματιάρηδες, η πλειοψηφία τους με ετήσιο εισόδημα γύρω στα 100 δολάρια (λιγότερα από δύο βασικούς μισθούς). Τα περισσότερα θύματα ζούσαν στις παραγκουπόλεις Santo Amaro, Sao Miguel Paubista, Jabaguar, Vila Rica και Itaguera.

3) Από το 1970 ως το 1980 ο αριθμός των φόνων και των ληστειών στο Sao Paulo αυξήθηκε κατά 345% και 113% αντίστοιχα. Την ίδια περίοδο ο αριθμός δολοφονιών που δια-

πράχθηκαν από τη PM αυξήθηκε κατά 900%. Μέχρι σήμερα, υπολογίζεται ότι οι περιπτώσεις αστυνομικής βίας έχουν αυξηθεί 30 φορές περισσότερο από τα περιστατικά γενικής κοινωνικής βίας.

4) Οι αστυνομικοί που κατηγορούνται για δολοφονίες δικάζονται σε στρατοδικεία. Οι βιαιοπραγίες τους, στην καλύτερη περίπτωση, κρίνονται ως υπερβολές αλλά ποτέ ως εγκληματικές ενέργειες. Έτσι η PM έχει εξελιχθεί σε ένα αυτόνομο οργανισμό, πέρα από οποιοδήποτε έλεγχο.

Η δολοφονική δράση της αστυνομίας δεν πρέπει να ειδικωθεί με αποσπασματικό τρόπο. Βάση της είναι η ιδεολογική θέση ότι πρέπει να εξοντωθούν όλοι όσοι δεν ενσωματώνονται στο κυρίαρχο σύστημα. Οι μαύροι, οι φτωχοί, οι κάτοικοι της περιφέρειας αποκλείονται συστηματικά από τον παραγωγικό τομέα, το εκπαιδευτικό σύστημα και τελικά εκτελούνται, σαν εφαρμογή των υποδείξεων της εγκυκλίου της Ανώτατης Σχολής Πολέμου με τίτλο «1990/2000, μια δεκαετία για μια Βραζιλία σύγχρονη και δημοκρατική». (πηγή: Ekirtza Zazena No 16).

Διακήρυξη της Κατμαντού

Συνέχεια από την προηγούμενη σελίδα

εξωτερικό χρέος είναι αποτέλεσμα της πολιτικής των ιμπεριαλιστικών και αποικιοκρατικών δυνάμεων και των υπηρετών τους, των τοπικών ελίτ. Δε χρειάζεται ιδιαίτερη επιχειρηματολογία για να αποδειχτούν τα καταστροφικά αποτελέσματα της Πολιτικής Δομικής Αναδιάρθρωσης που υπαγορεύουν το ΔΝΤ και η Παγκόσμια Τράπεζα.

Η παγκόσμια ελίτ, λές και οι δύο προηγούμενοι οργανισμοί δεν ήταν αρκετοί, συγκροτεί τώρα το τρίτο της στήριγμα, τον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου, που προέκυψε από τον κύλο της Ουρουγουάης της Γενικής Συμφωνίας για το Δασμάς και το Εμπόριο (GATT). Κάτω από το μανδύα του "ελεύθερου εμπορίου" ο ΠΟΕ προσπαθεί να ενισχύσει ακόμη περισσότερο τις πολυεθνικές και ου διεθνείς οικονομικούς οργανισμούς, μειώνοντας το ρόλο των εθνικών κρατών στην χάραξη οικονομικής πολιτικής.

Τι πρέπει να κάνουμε;

Αν η εργατική τάξη θέλει να ελεήσει από την παγκόσμια κυριαρχία του κεφαλαίου, πρέπει

να έχει την οργανωτική δύναμη που εξασφαλίζει η ενότητα στη βάση, πρέπει να έχει διεθνή δράση και αλληλεγγύη, πρέπει να έχει τα μάτια της ανοιχτά.

Είναι απαραίτητη η ενδυνάμωση του ανεξάρτητου συνδικαλισμού σε όλον τον πλανήτη. Του συνδικαλισμού που υπερασπίζεται τα συμφέροντα της εργατικής τάξης. Που είναι συμμετοχικός, δημοκρατικός και μαχητικός. Που αντιστέκεται στο φιλελευθερισμό και τις ιδιωτικοποιήσεις που προσπαθούν να προωθήσουν οι θεσμοί που εκπροσωπούν την παγκόσμια οικονομική ελίτ. Ένας συνδικαλισμός που είναι καθεαυτός πολιτικός, στο βαθμό που δυναμώνει την εργατική τάξη.

Αναγνωρίζουμε τη διπλή καταπίεση που υφίστανται οι γυναίκες, την αυξανόμενη συμμετοχή των γυναικών στο παγκόσμιο εργατικό δυναμικό και τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν οι γυναίκες προκειμένου να αναλάβουν αρμοδιότητες στις εργατικές ενώσεις. Είναι επιτακτική η εξάλειψη των διακρίσεων, των σεξουαλικών παρενοχλήσεων, της μετατροπής της γυναίκας σε εμπορεύσιμο αντικείμενο και κάθε κοινωνικής συμπεριφο-

ράς ενάντια στις γυναίκες

Αγωνιζόμαστε για την κατάργηση της καταναγκαστικής εργασίας και της συμμετοχής των παιδιών στην παραγωγική διαδικασία. Είναι απαραίτητη η οργάνωση του μη καταγεγραμμένου ή ανοργάνωτου τμήματος της εργατικής τάξης που σε πολλές χώρες ξεπερνάει το 90% των εργατών.

Παρόλο που ζούμε σε μια εποχή που η εργατική τάξη και το συνδικαλιστικό κίνημα έχουν υποστεί οπισθοχωρήσεις, μπορούμε να διακρίνουμε συνδικαλιστικές ενώσεις και οργανώσεις της εργατικής τάξης ικανές να υψώσουν το ανάστημά τους στην εξουσία των καπιταλιστών και της κυρίαρχης ελίτ.

Απευθύνουμε τη διακήρυξη μας σε όλους τους εργάτες και τις εργατικές οργανώσεις του κόσμου. Καλούμε τις διεθνείς εργατικές οργανώσεις να ενωθούν.

Λευτεριά στους κινέζους συνδικαλιστές

Ο Liu Jing-sheng είναι εργάτης χημικών βιομηχανίας και συνελήφθη τον Ιούνιο του 1992 γιατί προσπαθούσε να οργανώσει έναν ανεξάρτητο συνδικάτο. Ο Zhou Guo-giang συνελήφθη το Μάρτη του 1994 γιατί τύπωνε μπλουζάκια με συνθήματα για τα εργατικά δικαιώματα. Οι Kuang Le Zhuang, Li Wen-min και Liu Hetang είναι δημοσιογράφοι που συνελήφθησαν τον Ιούνιο του 1994 γιατί προσπαθούσαν να οργανώσουν ένα ανεξάρτητο συνδικάτο. Δεν είναι γνωστό το μέρος όπου κρατούνται οι 5 συλληφθέντες. Απαιτείστε την απελευθέρωσή του γράφοντας γράμματα στην κινέζικη κυβέρνηση: πρωθυπουργός Li Peng, Gur Wu Yuan, 9 Xi-huang-cheng-gen-bei-jie, Beijing Shi 100 032, Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας (πηγή

Industrial Worker, Μάρτης 1995)

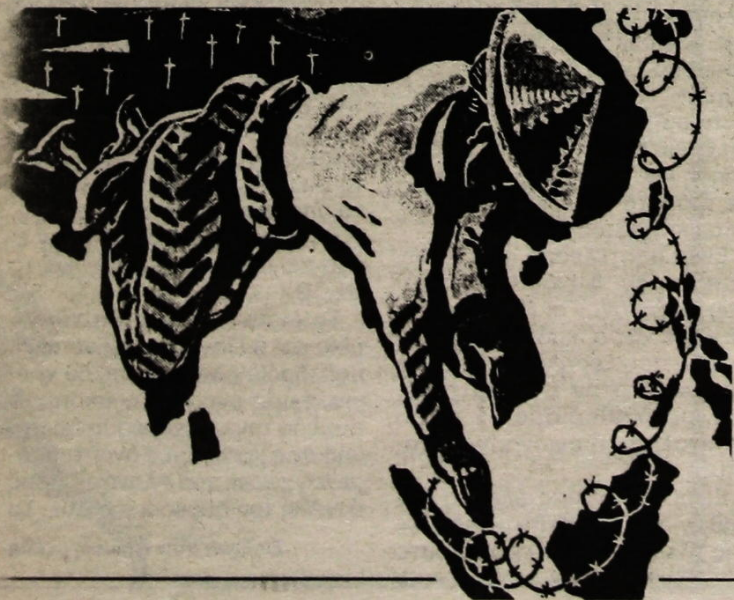
Αρνηση στράτευσης στην Ισπανία

Στις 28 Φλεβάρη στο Elizondo της Navarra ο ολικός αρνητής στράτευσης Jose Maria Ballercna Perurena τραυματίστηκε από πυροβολισμό κατά τη διάρκεια της σύλληψής του. Η αστυνομία ανακοίνωσε ότι η εκπυρσοκρότηση οφείλεται σε ατύχημα, δεν εξήγησε για ποιο λόγο όμως οι οχτώ αστυνομικοί που συνέλαβαν το Perurena χρειάζονταν να το σημάδεψουν με περίστροφο στην πλάτη. Το τραύμα στη δεξιά ωμοπλάτη του οφείλεται σε πυροβολισμό εξ' επαφής, όπως αποδεικνύεται από τα εγκαύματα από το μαρούτι στο δέρμα του. Στις αρχές Μάρτη, στη Μαλάγκα δικάστηκε και καταδικάστηκε σε δύο χρόνια φυλακή ο ολικός αρνητής Μανου-

έλ Μαρτίν. Στις 7 Μάρτη, στην Αλμέρια, συνελήφθησαν 5 αρνητές στράτευσης την ώρα που έγραφαν συνθήματα έξω από το κτίριο της στρατιωτικής διοίκησης (πηγή CNT No 176).

Αυτόνομο Συνέδριο στο Βερολίνο

Μετά από μία γενικότερη ανάγκη ξανα-προσανατολισμού και προοπτικής του αυτόνομου κινήματος στην Γερμανία, πραγματοποιείται από τις 14.4.95 έως τις 17.4.95 στο Βερολίνο, το Αυτόνομο Κογκρέσο. Περιλαμβάνονται συζητήσεις με θέματα όπως: "Τι καταλαβαίνουμε σήμερα με την ορολογία "Αυτόνομο", "Διαχωρισμός μεταξύ ακρο-αριστερών εξωκοινοβουλευτικών ομάδων", "Επανάσταση-καθημερινά ή καθόλου;", "Οργάνωση του κινήματος και Αντίσταση".

Αναρχισμός και αγροτικό ζήτημα

ΣΤΗΝ ΒΟΡΕΙΟΔΥΤΙΚΗ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ αγροτικό κίνημα έχει να επιδείξει μια πλούσια παράδοση εξεγέρσεων με καθαρά επαναστατικό χαρακτήρα. Εξεγέρσεις που στρέφονταν ενάντια στους πλούσιους γαιοκτήμονες και ενάντια στις κυβερνήσεις που τους στήριζαν. Εξεγέρσεις που συνοδεύονταν από εκτελέσεις αρχόντων, τσιφλικάδων, τοκογλύφων, κάψιμο αρχείων, χρεών, συμβολαίων κλπ. Εξεγέρσεις που οδήγησαν στην πτώση κυβερνήσεων, αλλά που τις περισσότερες φορές πνίγηκαν στο αίμα από τον στρατό, την τότε χωροφυλακή, και τους λακέδες των αφεντικών. Εξεγέρσεις που ζητούσαν καλύτερες συνθήκες ζωής, που ζητούσαν να ορίζουν οι αγρότες ένα κομμάτι γης για να το καλλιεργούν, εξεγέρσεις που στρέφονταν ενάντια στην φοροεισπρακτική πολιτική των κάθε κυβερνήσεων. Εξεγέρσεις και επαναστάσεις που διεκδικούσαν το δικαίωμα της ελευθερίας, της ισότητας, της δικαίωσης του καθημερινού μόχθου.

Ετσι με την ευκαιρία των μεγάλων αγροτικών κινητοποιήσεων των ημερών μας, θα παρουσιάσουμε τη δράση των ελλήνων αναρχικών στα τέλη του 19ου και τις αρχές του 20ου αιώνα στην δυτική Πελοπόννησο, και το ρόλο που αυτοί έπαιξαν στις λαϊκές αγροτικές κινητοποιήσεις.

Ο αναρχισμός των αγροτών

Στα τέλη του 19ου αιώνα η οικονομική ζωή της χώρας μεταφέρεται κυρίως στην Αττική και τη Βοιωτία. Χρόνο με το χρόνο τα παραδοσιακά οικονομικά κέντρα της Βορειοδυτικής Πελοποννήσου εξασθενούν κάτω από το βάρος της σταφιδοπαραγωγικής κρίσης, του

μεγάλου μεταναστευτικού κύματος προς την Αθήνα.

Η σταφιδική κρίση αποτέλεσε σταθμό στην προσπάθεια αναδιοργάνωσης της Ελληνικής οικονομίας. Αποτέλεσε την πρώτη άμεση παρέμβαση του κράτους στην ιδιωτική οικονομία και οι επιπτώσεις της έγιναν ιδιαίτερα αισθητές στους αγρότες που ζούσαν από την καλλιέργεια αμπελιών, αλλά και σε όλο τον πληθυσμό της περιοχής. Οι αναταραχές που προκλήθηκαν από την κρίση, στάθηκαν γόνιμο έδαφος για τους Αναρχικούς της Αχαΐας και της Ηλείας, που πολύ νωρίς κατανόησαν τη δυναμική του αγροτικού κινήματος και δόθηκαν στον αγώνα με όλες τους τις δυνάμεις.

Ο αναρχισμός στις περιοχές της Πελοποννήσου επηρεάστηκε και πήρε τα κύρια χαρακτηριστικά του από τους Ιταλούς αναρχικούς εργάτες που δούλευαν στις σιδηροδρομικές γραμμές. Σε αντίθεση με άλλες περιοχές δράσης του, στην Πελοπόννησο προχώρησε σε απευθείας σύγκρουση με την οργανωμένη εξουσία (σύγκρουση που πολλές φορές ήταν αιματηρή) και δεν περιορίστηκε σε καταγγελίες και αμφισβητήσεις του κοινωνικού του κράτους. Καθόλη τη διάρκεια της εικοσαετίας του 1885-1905 έχουμε σωρεία εξεγέρσεων με καθαρά αναρχικό χαρακτήρα στα χωριά της Αχαΐας και της Ηλείας. Στο Σκουροχώρι του Πύργου το 1898 οι εξεγερμένοι αγρότες αντιστέκονται στα αποσπάσματα της χωροφυλακής που πήγαν για να κάνουν συλλήψεις και να επαναφέρουν την "τάξη" σκοτώνοντας ένα χωροφύλακα και τραυματίζοντας άλλους δύο. Ανάλογα γεγονότα έχουμε στην Μπαρμπάσινα που ο-

δήγησαν και στην πτώση της κυβερνήσεως Θεοτόκη. Οργανώνονται, συνέχεια, ένοπλα συλλαλητήρια, καταλαμβάνονται ολόκληρα χωριά ή συγκοινωνιακοί κόμβοι. Οι εξεγερμένοι αγρότες απειλούσαν με κάθοδο στις πόλεις ή εμπόδιζαν δυναμικά την είσοδο στα χωριά των φοροεισπρακτόρων και ένοπλων "οργάνων του νόμου". Οι αγρότες, κάτω από την υποκίνηση Ελλήνων και Ιταλών αναρχικών οδηγούνται σε θεωρήσεις αναρχικές και αντιεξουσιαστικές, και συνειδητά επιλέγουν τη χρήση βίας ενάντια στη βία των τσιφλικάδων και των ένοπλων σωμάτων του κράτους.

Δράση και έμπρακτη αλληλεγγύη

Από τη μεριά τους οι Αναρχικοί της Πάτρας δημοσιοποιούν και προβάλλουν τις κινητοποιήσεις των αγροτών μέσα από την εφημερίδα "Επί τα πρόσω" και γίνονται περιοδεύοντες προπαγανδιστές των αγροτικών αιτημάτων και των ελευθεριακών ιδεών. Συμμετέχουν στα συλλαλητήρια, διακινούν έντυπο υλικό, εξηγούν την κατάσταση στους αποθαρρυσμένους, και προσπαθούν να ξεσηκώσουν τους πιο τολμηρούς αγρότες.

Μέσα από την καθημερινή τους παρέμβαση κατάφεραν να έχουν μεγάλη επιρροή στους εξαθλιωμένους αγρότες.

Για το μέγεθος της επιρροής στον αγροτικό κόσμο και για τον τρόπο δράσης των αναρχικών διαβάσουμε στο υπόμνημα που στάλθηκε από το Σύνδεσμο Αναρχικών Εργαζομένων της αθήνας προς το Διεθνές Αναρχικό Συνέδριο του Παρισιού.

"Η συστηματική δράση και ιδεο-

λογική δουλειά του αναρχισμού άρχισε στην Ελλάδα μετά το 1896. Οι αναρχικές ομάδες βρίσκονταν συγκεντρωμένες στην Αθήνα, στην Πάτρα και στον Πύργο. Στις τρεις αυτές πόλεις οι σύντροφοί μας αναπτύσσουν μια ενεργό και αποτελεσματική δουλειά. Ιδιαίτερα στην Πάτρα και τον Πύργο έχουμε λαμπρές μαρτυρίες αυτής της δράσης. Στην Πάτρα, από τον Απρίλιο του 1896, ο σύντροφός μας Γιάννης Μαγγανάρας εκδίδει ανελλιπώς την εφημερίδα Επί τα Πρόσω. Το σύντροφό μας αυτόν βρίσκουμε πάλιν να είναι ο επί κεφαλής του μεγάλου συλλαλητηρίου του 1896, του διοργανωμένου από τους σταφιδοπαραγωγούς αγρότες της Αχαΐας και της Ηλείας. Η ομιλία του για την ανάγκη της άμεσης λαϊκής δράσης οδήγησε στη σύλληψη και καταδίκη του από το κακουργοδικείο... Τα άρθρα του Επί τα Πρόσω προκαλούν συχνές μηνύσεις της αστυνομίας εναντίον της σύνταξης αυτής της εφημερίδας, ιδίως κατά τη διάρκεια της μαζικής απεργίας των εργατών γης και των μικρών παραγωγών στις σταφιδοπαραγωγικές περιοχές, που προηγούνται του συλλαλητηρίου, που αναφέραμε πιο πάνω... οι αναρχικές ιδέες διαδόθηκαν ακόμα στον τόπο μας από τις στήλες της μεγάλης φιλελεύθερης εφημερίδας Πελοποννησιακή της Πάτρας, που χρησιμοποιεί τους συντρόφους μας Γ. Μαγγανάρα και Β. Θεοδωρίδη σαν τακτικούς συντάκτες της. Οι σύντροφοι Μαγγανάρας και Καραμπύλιας, περισσότερο απ' όλους μας, δε φείστηκαν, σε όλο το διάστημα, κόπους, για να διοργανώσουν διαλέξεις και δημόσιες συζητήσεις στην Πάτρα και τα γύρω χωριά, επεκτεί-

νοντας όλο και περισσότερο τη βάση της αναρχικής ιδεολογίας στους ακτήμονες κυρίως αγρότες.

Σε άλλη έκθεση του Αναρχικού Τμήματος Πύργου αναφέρεται: ...Θα πρέπει να υπογραμμίσουμε ότι στην περιοχή μας δεν υπάρχουν εργατικά σωματεία, επειδή δεν υπάρχει οιαδήποτε βιομηχανία. Είναι ένας τόπος όπου καλλιεργείται, κατά αποκλειστικότητα, το αμπέλι για την παραγωγή κορινθιακής σταφίδας. Οι εργάτες έρχονται τρεις φορές το χρόνο από τα βουνά και μετά πάλι φεύγουν, πράγμα που κάνει την ιδεολογική μας δουλειά δύσκολη και μας περιορίζει στο να τους μοιράζουμε μόνο αναρχικά προπαγανδιστικά φυλλάδια. Στην περιοχή μας ακόμα δεν υπάρχει καθόλου μεγάλη γαιοκτησία. Κυριαρχεί η μικρή παραγωγή, καταχρεωμένη και υποκείμενη στην τοκογλυφία. Κάτω από την επίδραση των ιδεών μας οργανώθηκαν πολλές συγκεντρώσεις και συλλαλητήρια, ιδίως ενάντια στην τοκογλυφία, μα ακόμα και ενάντια στους φόρους.

Οι φοροεισπράκτορες και πολλοί άλλοι δημόσιοι υπάλληλοι, που διατρέχουν την ύπαιθρο για να εισπράξουν τους φόρους, επανειλημμένα έγιναν δεκτοί με πυροβολισμούς. Ακόμα και αγροτικοί παπάδες συνενώθηκαν με το κίνημα μας διαμαρτυρίας ενάντια στην εξουσία και τους κεφαλαιούχους. Πολλοί σύντροφοι μας και πολλοί αγρότες συνελλήφθηκαν και ρίχτηκαν για μήνες ολόκληρους στις φυλακές. Στο ίδιο διάστημα πολλές τρομοκρατικές απόπειρες οργανώθηκαν εναντίον ορισμένων κεφαλαιούχων.

Πηγή: "Το Ελληνικό Σοσιαλιστικό Κίνημα" Μ. Δημητρίου, Εκδ. ΠΛΕΘΡΟΝ

ΛΕΒ ΤΣΕΡΝΙΙ

ΕΝΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ και συχνά ξεχασμένο ζήτημα για την επαναστατημένη Ρωσία ανάμεσα στα χρόνια 1917 - 1921 είναι ο λογικά ανεξήγητος τρόπος με τον οποίο κάποιοι πολύ γνωστοί αναρχικοί μπόρεσαν να μετακινήθούν από μια βίαιη θεωρητική αντίθεση στο Μαρξισμό σε μια πρακτική συνεργασία με την Μπολσεβικική κυβέρνηση. Ξέχωρα από τους αναρχομπολσεβίκους και τους "σοβιετικούς αναρχικούς" που ενεργά υποστήριζαν τους Μπολσεβίκους, υπήρχαν αυτοί που σιώπησαν την κριτική τους από το φόβο μήπως και βυθίσουν το επαναστατικό πλοίο.

Όταν η Έμμα Γκόλντμαν και ο Αλέξανδρος Μπέρκμαν έφθασαν στην Ρωσία από την Αμερική στις αρχές του 1919 ήταν προετοιμασμένοι να αποδεχθούν το γεγονός των φυλακισμένων συντρόφων (εθελοντικά είχαν θάψει τις υποψίες τους, οι μπολσεβίκοι τους είχαν πει ότι επρόκειτο περί "ταραξιών"). Σε δύο περιπτώσεις "έχασαν" την ευκαιρία να συναντήσουν το Νέστορα Μάχνο που με τον αγροτικό του στρατό στην Ουκρανία είχε ξεκινήσει ένοπλη αντίσταση στον Κόκκινο

και Λευκό στρατό, παρά το γεγονός ότι ο Μάχνο είχε εκδηλώσει την επιθυμία να τους τους δει για να εξηγήσει και να δικαιολογήσει τις ενέργειες του σε αυτούς. Η Γκόλντμαν παραδέχεται στο "Η απογοήτευση μου στη Ρωσία" ότι στην αρχή είχε υπερασπιστεί τους μπολσεβίκους επειδή "πραγματοποιούν το πνεύμα της επανάστασης σε αντίθεση με τη Μαρξιστική τους θεωρία".

Χρειάστηκε η σφαγή των επαναστατημένων εργατών της Κροστάνδης από τις κομμουνιστικές δυνάμεις με αρχηγό τον Τρότσκι το Μάρτιο του 1921, για να ανοίξουν τα μάτια της Γκόλντμαν και του Μπέρκμαν ολοκληρωτικά απέναντι στην ανέλπιδη τυραννία του κομμουνιστικού κράτους.

Πάντως υπήρξαν χιλιάδες ελάχιστοι γνωστοί αναρχικοί που ήταν περισσότερο πιστοί στα ιδανικά τους. Για την αντίθεση τους αυτή πλήρωσαν με τις ζωές τους. Ανάμεσα σε αυτούς ήταν ο αναρχικός ποιητής Λεβ Τσερνίι, που είχε υποφέρει τις φυλακές την εποχή της Τσαρικής εξουσίας για τις επαναστατικές του δραστηριότητες. Το 1907 εκδόσε ένα βιβλίο με τίτλο:

"συνεργατικός αναρχισμός" στο οποίο υποστήριζε την "ελεύθερη συνεργασία των ανεξάρτητων παραγώγων". Ο Paul Avrich στην μελέτη του "Οι Ρώσοι αναρχικοί" υποστηρίζει ότι ο Τσερνίι είχε αρκετά επηρεαστεί από τον Στίρνερ - παρόλα αυτά άλλοι συγγραφείς έχουν ελαχιστοποιήσει την επιρροή του Στίρνερ στον Τσερνίι.

Κατά την επιστροφή του από τη Σιβηρία το 1917 έγινε δημοφιλής σαν ρήτορας ανάμεσα στους Μοσχοβίτες εργάτες. Ήταν επίσης γραμματέας της Ομοσπονδίας Αναρχικών Ομάδων Μόσχας που είχε ιδρυθεί το Μάρτη του 1917.

Την Άνοιξη του 1918 σε αντίθεση με την αναπτυσσόμενη καταστολή κάθε διαφορετικότητας και ελευθέρης έκφρασης οι αναρχικές ομάδες στα πλαίσια της ομοσπονδίας δημιούργησαν ένοπλα αποσπάσματα, τους Μαύρους Φρουρούς, όπου ο Λεβ έπαιξε ενεργό ρόλο. Το βράδυ της 11 Απριλίου 1918 η ΤΣΕΚΑ, η μυστική αστυνομία επέδραμε στο κτίριο της Μοσχοβίτικης Ομοσπονδίας, οι Μαύροι Φρουροί πρόβαλλαν ένοπλη αντίσταση. 40 αναρχικοί σκοτώθηκαν ή τραυματίστηκαν και 500 συνελήφθησαν.

Το 1919 ο Τσερνίι συμμετείχε σε μια ομάδα με όνομα "υπόγειοι Αναρχικοί", που εκδόσε δύο σειρές από προκηρύξεις που κατηγορούσαν την κομμουνιστική δικτατορία σαν τη χειρότερη τυραννία της αν-

θρώπινης ιστορίας. Στις 25 Σεπτεμβρίου 1919 μια ομάδα από αριστερούς σοσιαλεπαναστάτες και υπόγειους αναρχικούς ανατίναξαν τα αρχηγεία της Επιτροπής Μόσχας του ΚΚΣΕ σαν διαμαρτυρία για την αυξανόμενη καταστολή. 12 κομμουνιστές σκοτώθηκαν και 55 τραυματίστηκαν.

Τον Αύγουστο η "Ισβέστια" της Μόσχας δημοσίευσε μια επίσημη ανακοίνωση που ανέγγελλε ότι 10 "αναρχικοί ταραξίες" εκτελέστηκαν

χωρίς δίκη. Ανάμεσα στους νεκρούς ήταν και ο Λεβ Τσερνίι. Αν και δεν είχε ανακατευτεί στην ανατίναξη του κομμουνιστικού αρχηγείου Μόσχας, ήταν συνηθισμένος υποψήφιος για συκοφαντίες. Οι κομμουνιστές αρνήθηκαν να επιστρέψουν το πτώμα του στην οικογένειά του για να ταφεί και υπάρχουν ισχυρές φήμες ότι στην πραγματικότητα πέθανε από τα βασανιστήρια.

(Anarchy, Άνοιξη 1992, τ. 32).

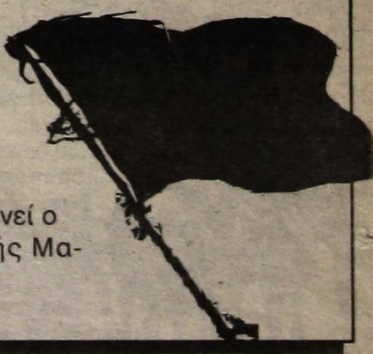
8 ΑΠΡΙΛΗ 1992 Πεθαίνει ο Χρήστος Κωσταντινίδης, πρωτεργάτης του νεώτερου ελληνικού Αναρχικού κινήματος.

9 ΑΠΡΙΛΗ 1821 Γεννιέται ο Charles Baudelaire.

11 ΑΠΡΙΛΗ 1968 Απόπειρα δολοφονίας του Ρούντι Ντούτσκε από νεοναζί.

12 ΑΠΡΙΛΗ 1918 Πέντε χιλιάδες ερυθροφρουροί με την υποστήριξη πυροβολικού καταλαμβάνουν τα στέκια των αναρχικών στη Μόσχα.

14 ΑΠΡΙΛΗ 1930 Αυτοκτονεί ο φουτουριστής ποιητής Μαγιακόφσκι.

Οι αιματηρές συγκρούσεις που ξέσπασαν σ' όλες τις μεγάλες πόλεις της Τουρκίας στις 12 Μαρτίου 1995, έφεραν γι' ακόμη μιά φορά στην επιφάνεια τις θεμελιωδές κι εντεινόμενες αντιφάσεις της τουρκικής κοινωνίας. Στην Ελλάδα ο τύπος και η ραδιοτηλεόραση επικεντρώσαν την προσοχή τους στο γεγονός ότι στις συγκρούσεις πρωτοστάτησαν οι αλεβήδες, χωρίς όμως να αναφέρουν ο,τιδήποτε

ποτε άλλο γι' αυτούς. Η επιμονή των ΜΜΕ στον θρησκευτικό χαρακτήρα της εξέγερσης δεν ήταν καθόλου τυχαία. Τα μονοπώλια της πληροφόρησης σκόπιμα αγνόησαν τις ταξικές και κοινωνικές διαστάσεις της αντιπαράθεσης, φροντίζοντας να μείνει η εντύπωση ότι πρόκειται για μιά ενδο-ισλαμική διαμάχη μεταξύ φανατικών (κάτι αντίστοιχο με τα "εκκλησιαστικά γεγονότα" της Λάρισης).

Μ' ΑΥΤΟ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ενίσχυσαν την εικόνα της "φονταμενταλιστικής" Τουρκίας και απέκρυψαν την πραγματική κατάσταση της τουρκικής κοινωνίας, θέλοντας να διατηρήσουν άθικτη την ιδεολογία του "εξ ανατολής" κινδύνου, που ταυτίζει κράτος και κοινωνία και αποτελεί τη βάση του μύθου της εθνικής ενότητας. Εξάλλου ήταν ο ίδιος ο πρωθυπουργός που έριξε το σύνθημα της ενορχηστρωμένης παραπληροφόρησης (ή καλύτερα της προσεγγισμένης αποσιώπησης) λέγοντας, ως απάντηση στις τουρκικές κατηγορίες ότι η Ελλάδα βρίσκεται πίσω από τα γεγονότα, για πρώτη φορά στη ζωή του μιά ολόκληρη αλήθεια. Ότι η Ελλάδα δεν έχει κανένα συμφέρον από αυτές τις ταραχές στην Τουρκία ή αλλιώς ότι την ελληνική κεφαλαιοκρατία δεν θα την συνέφερε με τίποτε μια γενικευμένη προλεταριακή εξέγερση μπροστά στην πόρτα της.

Ο εμφύλιος σιγοβράζει

Αυτό που έλληνες και τούρκοι γραφειοκράτες φοβόντουσαν, ήδη έχει κάνει την εμφάνισή του. Η αμεσότητα με την οποία απάντησε το

μιά κανείς για κατάσταση ακήρυχτου εμφυλίου πολέμου. Η αποτυχία κάθε δημοκρατικής λύσης, ο διχασμός της εξουσίας σχετικά με τον προσανατολισμό της πολιτικής της που επιβάλλεται από τη "νέα τάξη" αλλά και ο κοινωνικός κατακερματισμός και η αποσύνθεση που επικρατούν στις μεγάλες πόλεις, δημιουργούν μιά κατάσταση που υποσκάπτει τα θεμέλια της κυριαρχίας.

Οι άθλιες συνθήκες διαβίωσης σε συνδιασμό με την απουσία οποιασδήποτε ριζικής μεταβολής, τροφοδοτούν την αυξανόμενη ένταση και ευνοούν τις εξεγέρσεις, όπως αυτή του Γκαζιουσάν πασά. Ιδιαίτερα στο πολεοδομικό συγκρότημα της Κωνσταντινούπολης, όπου έχουν στοιβαχτεί πάνω από 12 εκατομμύρια άνθρωποι, τα φαινόμενα της παρακμής είναι τόσο έντονα, ώστε είναι σχεδόν βέβαιο ότι οι βίαιες εξεγέρσεις όχι μόνο θα συνεχιστούν αλλά και προοπτικά θα διευρύνονται. Πρόκειται για μιά μητρόπολη όπου η πλειοψηφία του πληθυσμού ζει κάτω από τις χειρότερες συνθήκες, χωρίς καμιά πρόσβαση στα υλικά αγαθά και την πολιτική εξουσία. Η τρομακτική πυκνοκατοίκηση, η αλματώδης αύξηση της ανεργίας, η έλλειψη

στράτο και τον εθνικισμό, αλλά και μιά οικονομική στρατηγική που εξασφάλιζε περισσότερο την στρατιωτική της φερεγγυότητα παρά αυτήν καθ' αυτήν την αστική ολοκλήρωση.

Η κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης και η "νέα τάξη" που προέκυψε, έπληξαν ανεπανόρθωτα την τουρκική εξουσία. Η γεωπολιτική της υποβάθμιση κατέστησε άχρηστη την πολιτική και κοινωνικο-οικονομική δομή της χώρας. Ο στρατός, η κεμαλική γραφειοκρατία και οι μεγαλογαιοκτήμονες βλέπουν τα ερείσματά τους στο εξωτερικό αλλά και στην ίδια τη χώρα βαθμιαία να χάνονται.

Σήμερα ο στρατός όχι μόνο εκπροσωπεί το ήθος της βίας και του αυταρχισμού, αλλά ταυτόχρονα καταβροχθίζει τεράστια κονδύλια για εξοπλισμούς, κατευθύνει την τεχνολογική υποδομή της χώρας σε τομείς που δεν έχουν σχέση με την εκβιομηχάνιση και τον εκσυγχρονισμό της οικονομίας, διαβρώνει τις απόπειρες εκδημοκρατισμού και προωθεί μια επιθετική εξωτερική και εσωτερική πολιτική, που απομονώνει την Τουρκία από την Ευρώπη και τις ανεπτυγμένες βιομηχανικές χώρες.

Η οικονομική κρίση της Τουρκίας, στην οποία αναφέρονται οι οικονο-

κού ζητήματος. Οι στρατηγοί, σε μιά επίδειξη δύναμης, επέβαλαν τη στρατιωτική "λύση" του κουρδικού, δημιουργώντας ακόμη μιά ανοιχτή πληγή στην τουρκική κοινωνία. Η αδυναμία τους όμως, έως τώρα, να συντρίψουν την κουρδική ανταρσία, αλλά και η διάψευση των προσδοκιών τους να διεισδύσουν στις μουσουλμανικές χώρες της πρώην Σοβιετικής Ένωσης, έχει χειροτερέψει τη θέση τους. Είναι φανερό ότι οι στρατιωτικοί βλέποντας ολοένα να μεγαλώνει ο κίνδυνος να υποβαθμιστεί σοβαρά η θέση τους στην ιεραρχία της τουρκικής εξουσίας, επιχειρούν, μέσα από προβοκάτσιες να προβάλλουν τον εαυτό τους, ως τον μοναδικό εγγυητή της κοινωνικής ειρήνης. Την ίδια σκοπιμότητα εξυπηρετεί και η θεαματική επιχείρηση εναντίον του PKK, αμέσως μετά τα γεγονότα στην Κωνσταντινούπολη. Στόχος της δεν είναι τόσο η αποκοπή των ανταρτών απ' τον πληθυσμό (κάτι που έχει ξαναγίνει και έχει φανεί η αναποτελεσματικότητά του), όσο είναι η ενίσχυση του κύρους του στρατού.

Απέναντι σ' αυτή την πεισματική άρνηση των στρατιωτικών να θεθούν υπό πολιτικό έλεγχο, οι δυνάμεις που επιδιώκουν την κυριαρχία της αγοράς και την αστική ολοκλήρωση στρέφονται προς την Ευρωπαϊκή Ένωση παρά το γεγονός ότι πρόκειται για μια σχέση τριτοκοσμικού περιεχομένου, αποδέχονται κάθε εκβιασμό, προσβλέποντας στον εκδυϊκισμό της χώρας (μέσω της σταδιακής μεταφύτευσης θεσμών και μηχανισμών) και στη βαθμιαία αποδυνάμωση του στρατού.

Ωστόσο το μεγαλύτερο εμπόδιο στα σχέδια της αστικής τάξης δεν είναι τόσο η ανελαστικότητα του στρατού, όσο η ίδια η κοινωνική και πολιτική βάση του αστικού εκσυγχρονισμού, δηλαδή οι αλεβήδες και η αριστερά. Ο ριζοσπαστισμός και η μαχητικότητα που επέδειξαν οι αλεβήδες κοινότητες και οι αριστερές ομάδες κατά την διάρκεια του αγώνα εναντίον των φασιστικών κυβερνήσεων, ανάγκασαν την αστική τάξη να ταχθεί φανερά με τις δυνάμεις καταστολής, μετριάζοντας τις δημοκρατικές της κορώνες. Πολύ συχνά φοβούμενοι ότι μιά αποφασιστική αντιπαράθεση με το στρατό και την κεμαλική γραφειοκρατία θα είχε απρόβλεπτες συνέπειες, συμμαχούσε μαζί τους εναντίον του κοινωνικού κινήματος, χάνοντας κάθε ίχνος εμπιστοσύνης του πληθυσμού. Έτσι τα ευχολόγια για μιά ειρηνική μεταπολίτευση ακυρώνονται εξαιτίας της διγλωσσίας και του συντηρητισμού της τουρκικής κεφαλαιοκρατίας, η οποία, καθώς τρέμει μπροστά στο ξέσπασμα μιας κοινωνικής έκρηξης, που μπορεί να πάρει διαστάσεις εμφυλίου πολέμου, αποδέχεται την καθυστέρησή της (και επόμενως και την υποβάθμιση του ρόλου της στα

Βαλκάνια και τη Μ.Ανατολή) αναβάλλοντας την προοπτική να συνδεθεί ο τουρκικός καπιταλισμός με την ανεπτυγμένη Δύση γι' αργότερα.

Η πορεία του κοινωνικού κινήματος στην Τουρκία χαρακτηριζόταν από την κυριαρχία της αριστεράς, τόσο στις σοσιαλδημοκρατικές, όσο και στις λενινιστικές εκδοχές της. Ωστόσο σήμερα, έπειτα από την κυνική συμμετοχή των πρώτων στη διακυβέρνηση της χώρας, αλλά και την ιστορική ήττα των ένοπλων αριστεριστικών ομάδων, η χρεωκοπία της αριστεράς στη συνείδηση του κόσμου, πρέπει να θεωρείται δεδομένη. Αυτό σε συνδυασμό με την αθλήωση των συνδικάτων και την αναποτελεσματικότητα των οργανώσεων ανθρώπινων δικαιωμάτων, έχει ως αποτέλεσμα την κρίση ταυτότητας και προσανατολισμού των σύγχρονων κοινωνικών αγώνων. Δεν είναι τυχαίο ότι οι αλεβήδες κοινότητες αποτελούν τα τελευταία χρόνια, το κέντρο αναφοράς κάθε παρατεταμένης κοινωνικής σύγκρουσης. Βεβαίως, οι αλεβήδες, μπορεί να αποτελούν ζωτικό συστατικό στοιχείο του κοινωνικού κινήματος, όμως η χειραγώγησή των αρχηγών τους από τη σοσιαλδημοκρατία και τον λενινισμό, όπως και η αδυναμία τους να ξεπεράσουν το θρησκευτικό της επικάλυμμα, τους εμποδίζει να συνάψουν τα θραύσματα της κοινωνικής αντιπολίτευσης. Οι αλεβήδες κοινότητες, περιορισμένες από τους ίδιους τους πολιτικοθρησκευτικούς αρχαϊσμούς τους, που είναι ασύμβατοι με τους σύγχρονους τρόπους σκέψης και δράσης του απελευθερωτικού κινήματος, αναπόφευκτα θα δώσουν την θέση τους σε κοινωνικούς σχηματισμούς με πιά ριζοσπαστική σύνθεση. Η δραστηριοποίηση του νεαρού αντιεξουσιαστικού κινήματος στις μεγάλες πόλεις της Τουρκίας, είναι ένα σημάδι του μετασχηματισμού που συντελείται στο εσωτερικό της κοινωνικής αντιπολίτευσης.

Μετά τους συμβιβασμούς των σοσιαλδημοκρατών και την εξουδετέρωση των αριστεριστών, οι εξεγέρσεις όπως αυτή του Γκαζιουσάν πασά, ξαναφέρονται στο προσκήνιο το πρόβλημα της στρατηγικής και της αποτελεσματικότητας. Στις νέες συνθήκες που διαμορφώνονται στην Τουρκία, αλλά και σ' όλο τον κόσμο, είναι φανερό ότι κάθε αγώνας που γίνεται στη βάση μονολιθικών ιδεολογικών συστημάτων ή κινείται στο πεδίο των εκλογών και της πολιτικής, είναι καταδικασμένος στην ενσωμάτωση ή στη σταδιακή εξαφάνιση. Από την άλλη οι σκόρπιες τοπικές συγκρούσεις που δεν εντάσσονται στο ευρύτερο σχέδιο του ριζικού κοινωνικού μετασχηματισμού, και δεν αναπτύσσουν διαδικασίες ενοποίησης και συνοχής, οδηγούνται στην απομόνωση και την ήττα.

Πάλη εξουσιών και κοινωνικές αντιθέσεις στην Τουρκία

προλεταριάτο της Κωνσταντινούπολης στη φασιστική πρόκληση, αλλά και η έκταση που πήραν οι συγκρούσεις, κάνουν σαφές ότι από δω και πέρα τίποτε δεν θα είναι το ίδιο. Το σύγχρονο προλεταριακό κίνημα εισέβαλε στα δημόσια πράγματα της Τουρκίας, απαλλαγμένο για λίγες προς το παρόν μέρες από κάθε είδους διαμεσολαβήσεις, κάνοντας τους κυρίαρχους και των δύο ακτών του Αιγαίου να ανησυχούν.

Οι ταραχές που ξέσπασαν στις μεγάλες πόλεις της Τουρκίας, πέρα απ' την παραδοσιακή αντικαθεστωτική στάση των Αλεβήδων και τις κραυγαλέες κοινωνικές αντιθέσεις, που πάντα χαρακτήριζαν την τουρκική κοινωνία, έχουν την αιτία τους στην ιδιαίτερη πολιτική και κοινωνική κατάσταση που διαμορφώθηκε τα τελευταία χρόνια στην Τουρκία. Αποτυπώνουν και αντανακλούν την γενική κρίση που διαπερνά κάθετα και οριζόντια κάθε κοινωνία, ανεπτυγμένη ή καθυστερημένη οικονομικά, στην οποία επικράτησαν οι συνθήκες της σύγχρονης εξουσίας και που στην Τουρκία χειροτερεύει εξαιτίας της παράτασης του φασιστικού καθεστώτος. Αυτός είναι και ο λόγος της κρίσης που έχει ξεσπάσει ανάμεσα σ' αντίπαλα συμπλέγματα συμφερόντων στην Τουρκία.

Σήμερα στην Τουρκία ο κοινωνικός ανταγωνισμός και η κρίση διακυβέρνησης έχουν φτάσει σε τέτοιο βαθμό όξυνσης, που δεν είναι υπερβολικό να

στέγης, η ατμοσφαιρική μόλυνση, η χειροτέρευση της υγείας, οι παραγκουπόλεις, που ολοένα και εξαπλώνονται γύρω από το αστικό κέντρο, η πείνα και η φτώχεια σε συνδυασμό με τις πολιτικές δολοφονίες, την άγρια αστυνομική καταστολή και την ανυπαρξία υποτυπωδών δικαιωμάτων, προκαλούν τέτοιες πιέσεις στην εξουσία, που δεν είναι σε θέση να τις αντιμετωπίσει με αποτελεσματικότητα.

Ο διχασμός της εξουσίας

Μπροστά στο ενδεχόμενο μιάς ηφαιστειακής κοινωνικής έκρηξης, αλλά και λόγω των γενικότερων γεωπολιτικών εξελίξεων, η τουρκική εξουσία προσανατολίστηκε προς την Ευρώπη, επιχειρώντας τον εξορθολογισμό της οικονομίας και του πολιτικού συστήματος. Ωστόσο ο αστικός εκσυγχρονισμός έχει συναντήσει σθεναρή αντίσταση από τη στρατιωτική εξουσία που αρνείται την υποβάθμιση της θέσης της.

Ο στρατός κατείχε πάντα ηγεμονική θέση στην ιεραρχία της τουρκικής εξουσίας. Υπήρξε ο εγγυητής της σταθερότητας του κεμαλικού κράτους, το οποίο αναπτύχθηκε βασιζόμενο στις ιδεολογίες του εθνικισμού και του παντουρκισμού. Μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο, λόγω των συνόρων της με την Σοβιετική Ένωση και την Μέση Ανατολή, λειτούργησε ως "προκεχωρημένο φυλάκιο" του ΝΑΤΟ, εξασφαλίζοντας σημαντικότητα στρατιωτική και οικονομική βοήθεια από τη Δύση. Η αποδοχή από την Τουρκία ενός τέτοιου γεωπολιτικού ρόλου, καθόρισε και την πολιτικο-οικονομική της ανάπτυξη κατά τη διάρκεια της ψυχροπολεμικής εποχής. Ο ειδικός γεωπολιτικός ρόλος που ανέλαβε απαιτούσε ένα πολιτικό σύστημα που στηριζόταν στο

μολόγοι, συνίσταται στην αδυναμία της να εξασφαλίσει τα αναγκαία κεφάλαια, ώστε να αναπτύξει τους αναγκαίους θεσμούς και μηχανισμούς που θα της επιτρέψουν να αναλάβει το ρόλο του διεκπεραιωτή της επέκτασης του σύγχρονου καπιταλισμού στην περιοχή. Αυτά τα κεφάλαια τα απορροφά ο στρατός. Επιπλέον, η ένταση της εκμετάλλευσής, ως εναλλακτικός τρόπος εξοικονόμησης κεφαλαίων (αλληπάλληλες υποτιμήσεις του νομίσματος, πάγωμα των μισθών, συνεχής ανατίμηση των βασικών καταναλωτικών αγαθών, επίσπευση των ιδιωτικοποιήσεων, απολύσεις εργατών κ.λ.π.) χειροτερεύει την κατάσταση. Στην Ελλάδα η πολιτική της "λιτότητας" και της συμπίεσης του εργατικού εισοδήματος λειτουργεί χάριν της συναινεσης της αριστεράς και των συνδικάτων, στην Τουρκία όμως οι κοινωνικές συνέπειες της "λιτότητας" και η απουσία θεσμών διαμεσολάβησης, μετατρέπουν την "οικονομική" κρίση σε κρίση διακυβέρνησης, προκαλώντας τριγμούς στο σύστημα κυριαρχίας.

Η γεωπολιτική αποδυνάμωση της Τουρκίας, αλλά και η φανερά αδυναμία του милитаристικού κράτους να επιβάλλει την τάξη, έδωσαν και την ευκαιρία στην νεοσχηματισμένη αστική τάξη, που ασφυκτιά κάτω από τις καθυστερήσεις της τουρκικής κοινωνίας, ν' αμφισβητήσει την ηγεμονία της στρατιωτικής εξουσίας και ν' απαιτήσει την επιβολή πολιτικού ελέγχου στο στρατό και την κρατική μηχανή.

Η αντίστροφη μέτρηση

Η αφορμή για τη σύγκρουση μεταξύ της κεφαλαιοκρατίας και των στρατιωτικών δόθηκε με το θάνατο του Οζάλ και την έξαρση του κουρδικού

Λόγω οικονομικής πίεσης και τεχνικών δυσχερειών το ένθετο τετρασέλιδο που ανακοινώθηκε στο προηγούμενο φύλλο του «ΑΛΦΑ» δεν είναι δυνατό να παρουσιαστεί. Δημοσιεύουμε το παραπάνω κείμενο που αποτελεί το κεντρικό έκδομα που κυκλοφορεί αυτές τις μέρες από την Πρωτοβουλία για τις Κινούμενες Πόλεις στη Θεσσαλονίκη.